

ŘÍŠE

UPÍRA

JAY KRISTOFF

COO
BOO

Říše upíra

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

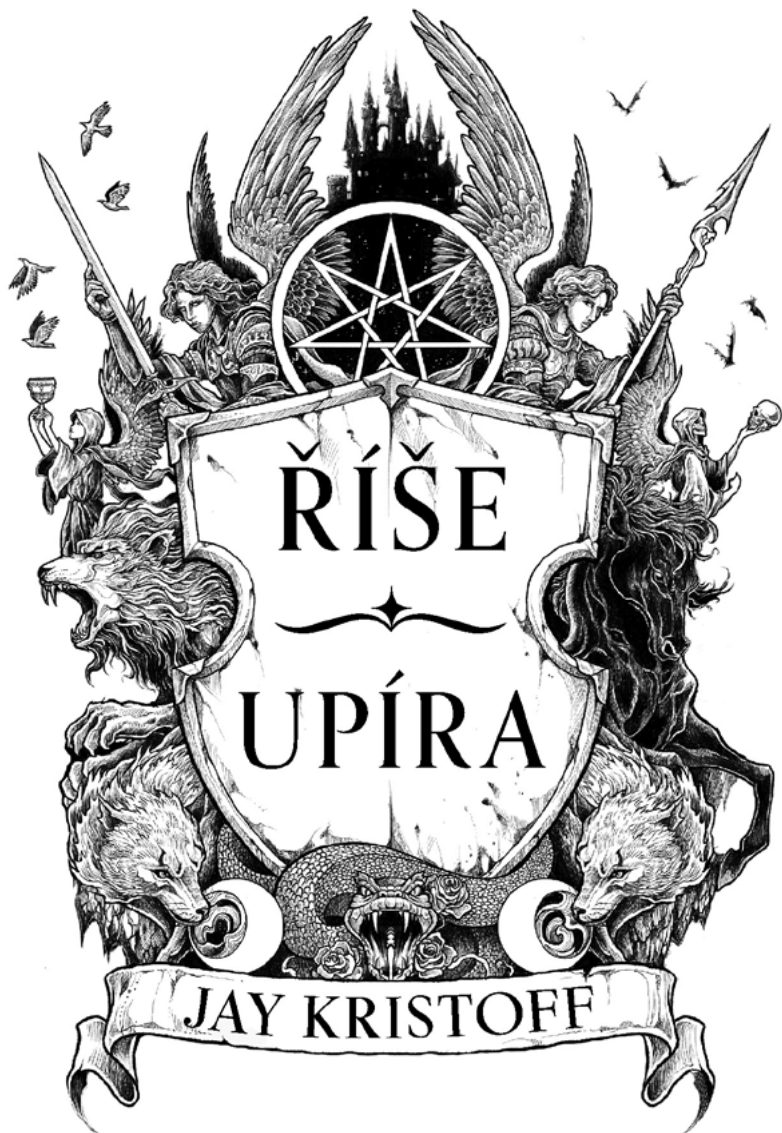

Jay Kristoff

Říše upíra – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

COO
BOO

Přeložily Adéla Michalíková a Kateřina Stupková

Copyright © Neverafter PTY LTD 2021

Cover Art © Kerby Rosanes 2021

Maps © Virginia Allyn 2021

Seven-pointed star © James Orr 2021

Interior illustrations © Bon Orthwick 2021

© Peter Mrsopman1985 / Shutterstock.com

Translation © Adéla Michalíková a Kateřina Stupková 2022

ISBN tištěné verze 978-80-7661-516-8

ISBN e-knihy 978-80-7661-520-5 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7661-521-2 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7661-519-9 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Vezmi mě za ruku,
protože už nejsi sám.
Kráčej se mnou do pekel.

MARK MORTON

KREV DYVOKŮ

KREV CHASTAINŮ

Bělomoře

Zátoka slz

VELLEHE

AVINBOURG

TALHOST

Olepi zátoka

CHARIFFEL

CHARBOURG

SAN MICHON

Kelehu head

AVELÉNE

BALT SIDE

RUDA STRAZ

TRIVBAILF

SAN GUILLUAME

Rudé úžiny

OSWAY

DŮP MAERGEPP

DŮP CUINN

TOLFIRTH

Wii zátka

DHANAETH

SUL ILHAM

TUUVÉ

SUL ADAIR

QADIR

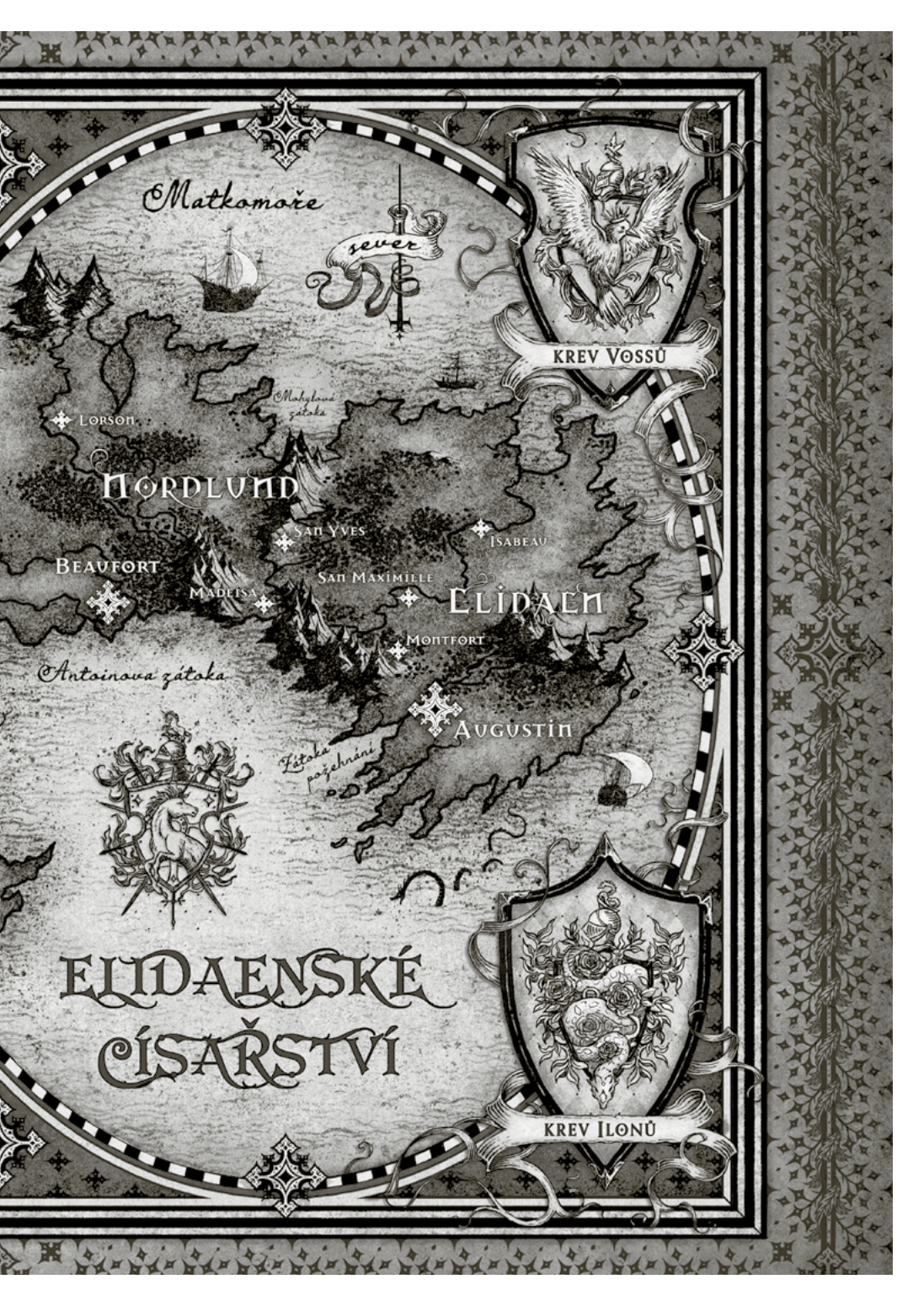
SUDHAEM

LASHAAME

ASHEVE

ALETHE

Věčnomoře

Matkomoře

sever

KREV VOSSŮ

NORDLUND

BEAUFORT

ELIDAEN

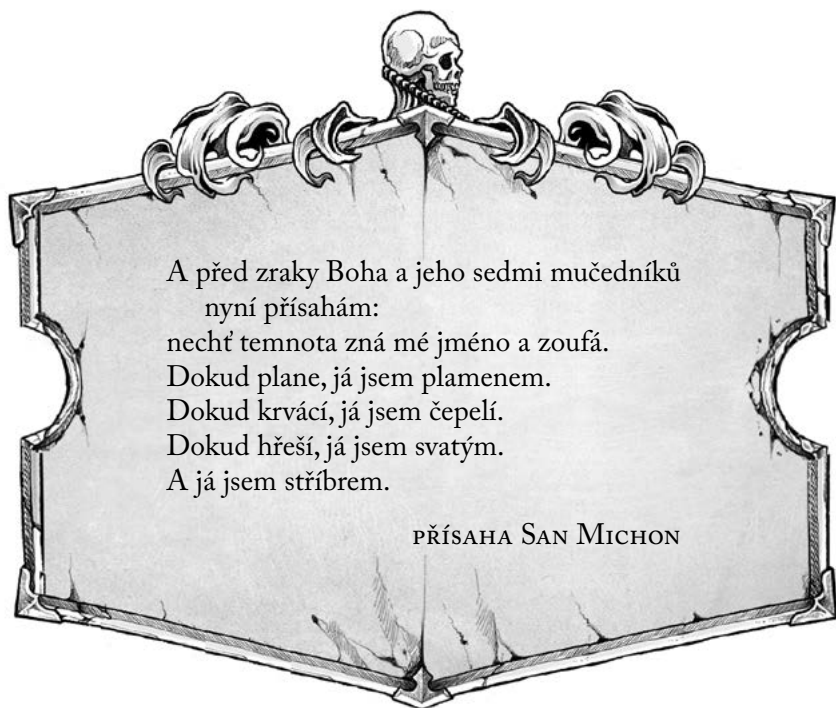
AUGUSTIN

ELIDAENSKÉ
CÍSAŘSTVÍ

KREV ILONŮ

A před zraky Boha a jeho sedmi mučedníků
nyní přísahám:
necht' temnota zná mé jméno a zoufá.
Dokud plane, já jsem plamenem.
Dokud krvácí, já jsem čepelí.
Dokud hřeší, já jsem svatým.
A já jsem stříbrem.

PŘÍSAHA SAN MICHON

Neptej se mě, jestli Bůh existuje, ale proč je to takovej kokot.

Ani ti největší blázni nemůžou popřít existenci zla. Každý den prodléváme v jeho stínu. Ti nejlepší z nás nad ně povstanou, ti nejhorší z nás ho celé pozřou, ale všichni se jím brodíme až po pás v každém okamžiku svých životů. Kleteb i požehnání se dostává stejnou měrou krutým i spravedlivým. Na každou zodpovězenou modlitbu připadá deset tisíc nevyslyšených. A světci trpí po boku hříšníků, kořist pro nestvořry, které ze svých útroh vyvrhlo samo peklo.

Ale pokud existuje peklo, copak nemusí být i nebesa?

A pokud existují nebesa, nemůžeme se jich ptát proč?

Protože jestli je Všemohoucí ochoten ukončit veškerou špatnost, ale z nějakého důvodu to prostě nedokáže, pak není tak všemohoucí, jak nás kněží přesvědčují. Pokud je jak ochotný, tak schopný tomu všemu učinit přítrž, jak vůbec může zlo existovat? A jestli není ani ochotný, ani schopný podlosti zarazit, tak to vůbec není bůh.

Zbývá tedy jediná možnost: on to zastavit může. Jen se jednoduše rozhodl to neudělat.

Děti vytržené z náručí rodičů. Nekonečné planiny plné neoznačených hrobů. Neumírající Mrtví, kteří nás loví ve světle zčernalého slunce.

Ted jsme kořist, mon ami.

Jsmo potrava.

A on nikdy ani nepohnul prstem, aby to zastavil.

Mohl.

Jen to prostě neudělal.

Prémýšlíš někdy, co jsme provedli, že nás tolik nenávidí?

ZÁPAD SLUNCE

Nadešel sedmadvacátý rok dnesmrtní v říši Věčného krále a jeho vrah čekal na smrt.

Zabiják držel hlídku u úzkého okna, netrpělivě vyhlížel svůj konec. Potetované ruce měl sevřené za zády, poskvřené zaschlou krví a popelem bledým jako světlo hvězd. Jeho pokoj se nacházel vysoko v osamělé věži líbané nikdy nespícími horskými vichry. Dveře byly bezpečně zajištěné, těžké, zapečetěné jako tajemství. Ze své pozice sledoval slunce uléhající k nezaslouženému spánku a přemýšlel, jak asi chutná peklo.

Dlažební kameny na nádvoří dole pod ním mu slibovaly krátký let do temnoty beze snů. Ale okno bylo moc úzké, aby se jím protáhl, a jeho žalárnici mu nenechali nic dalšího, co by ho mohlo k tomuto spánku vyprovodit. Jen slámu místo postele a kbelík na sraní a taky výhled na křehký západ slunce, který poslouží jako mučení do chvíle, než nadejde doba mučení skutečného. Měl na sobě těžký kabát, staré vysoké boty, kožené kalhoty potřísněné dlouhým cestováním a sazemi. Bledou kůži měl smáčenou potem, ale dech se mu ve vzduchu srážel a v krbu za ním nehořel oheň. Ledokrevní by oheň neriskovali ani ve věžeňských celách.

Přijdou si pro něj už brzy.

Zámek pod ním se právě teď probouzel. Nestvůry vstávaly ze svých lůžek v chladné zemi a navlékaly si masku, ve které mohly předstírat, že jsou cosi podobného lidem. Vzduch venku zhuťněl písni netopýřích křidel. Zotročení vojáci odění v temné oceli hlídkovali na cimbuří, na černých pláštích dva vlky a dva měsíce. Zabijákův ret se zkroutil v úsměšku, když je pozoroval – muže držící hlídku, ke které by se žádný pes nesnížil.

Obloha byla temná jako hřích.

Obzor rudý jako rty jeho dámy, když ji naposledy políbil.

Přejel palcem přes ostatní prsty, přes písmena vytetovaná hned za klouby.

„Trpělivost,“ zašeptal.

„Mohu vstoupit?“

Zabiják si nedovolil sebou trhnout – věděl, že by si v tom ledokrevný liboval. Místo toho dál zíral z okna na polámané klouby hor kdesi v dáli, ověncené popelavě šedým sněhem. Cítil teď tu věc, stála za ním, její zrak pátral po jeho temeni. Věděl, co chce, proč je tady. Doufal, že to bude rychlé, a hluboko v srdci si byl jistý, že si budou vychutnávat každý jeho výkřik.

Konečně se otočil, cítil, jak se v něm při pohledu na tu stvůru vzedmul oheň. Vztek byl starý přítel, vítaný a vřelý. Přiměl ho zapomenout na bolest v žilách, na cukání v jizvách, na roky v kostech. Když se díval na monstrum před sebou, okamžitě se zas cítil mladý. Nesený na křídlech čiré a dokonalé nenávisti směrem k věčnosti.

„Dobrý večer, chevaliere,“ pronesl ledokrevný.

Bylo to ještě mladé, když to zemřelo. Teprve chlapec. Patnácti- nebo šestnáctiletý, tak nějak, stále v něm byla ta vyhublá androgynie vlastní tělu na prahu mužství. Ale jen Bůh věděl, jak staré to bylo doopravdy. Tváře tomu zdobil náznak barvy, velké hnědé oči lemovaly husté zlatavé lokny, jednu drobnou kudrunku měl pečlivě naaranžovanou u obočí. Kůže toho stvoření neměla póry, byla alabastrově bledá, ale rty naopak obscénně rudé, bělma očí stejně zarudlá. Právě se to nakrmilo.

Kdyby zabiják nebyl poučenější, řekl by, že to vypadá skoro živě.

Žaket z tmavého sametu vyšívaný zlatými ornamenty. Přes ramena to mělo přehozené plášť z havraního peří s vzhůru obráceným límcem připomínajícím řadu nablýskaných černých čepelí. Na hrudi to mělo vyšitý erb své pokrevní linie – dvojici zuřivých vlků a dva měsíce. Portrét doplňovaly tmavé kalhoty, hedvábná vázanka, punčochy a nablýskané boty. Monstrum oděné v kůži aristokrata.

Stálo to uprostřed jeho cely, ačkoli dveře byly pořád zapečetěné jako tajemství. Mezi sněhově bílými dlaněmi to svíralo tlustou knihu a hlas to mělo sladký jako ukolébavka.

„Jsem markýz Jean-François z krve Chastainů, historik Její Jasnosti Margot Chastainové, první a poslední toho jména, Neumírající císařovny vlků a lidí.“

Zabiják nic neříkal.

„Ty jsi Gabriel de León, poslední ze stříbrosvatých.“

Zabiják jménem Gabriel stále nevydal ani hlásku. Oči té věci v tichu hořely jako světlo svíček, vzduch byl náhle lepkavě černý a šťavnatý. Na okamžik se mu zdálo, že stojí na okraji útesu a jediné chladný tlak těch rubínových rtů na hrdle by ho mohl zachránit. Cítil, jak mu naskakuje husí kůže, jak se mu při té představě vaří krev. Touha můry přitahované k plameni, která prosí o sežehnutí.

„Mohu vstoupit?“ zopakovalo to monstrum.

„Vždyť už jsi uvnitř, ledokrevný,“ odpověděl Gabriel.

Ta věc střelila pohledem kamsi pod jeho opasek a věnovala mu vědoucí úsměv. „Je vždy zdvořilostí se zeptat, chevaliere.“

Lusklo to prsty a pevně zamčené dveře se rozletěly dokořán. Dovnitř vklouzla hezká otrokyně v dlouhých černých šatech a korzetu. Její róba byla z mačkaného sametového damašku, s vosím pasem, kolem hrdla nákrčník z tmavé krajky. Dlouhé rudé vlasy měla spletené do copů, omotané přes oči jako řetězy z pálené mědi. Bylo jí něco přes třicet, podobně jako Gabrielovi. Dost stará na to, aby byla matkou toho monstra, pokud by to byl obyčejný kluk a ona jen obyčejná žena. Ale nesla kožené křeslo vážící stejně jako ona, oči upírala k zemi, když ho bez větší námahy postavila na podlahu vedle ledokrevného.

Pohled toho tvora se stále upíral na Gabriela. Bylo to vzájemné.

Žena dovnitř přinesla další křeslo a malý dubový stolek. Křeslo postavila vedle Gabriela, stolek mezi ně a pak zůstala stát se sepjatými rukama jako kněžka při modlitbě.

Gabriel teď viděl jizvy na jejím hrdle, všeříkající rány pod krajkovým nákrčníkem. Pocítil pohrdání, které se mu plížilo pod kůži. To křeslo nesla, jako by nic nevážilo, ale teď, když stála v přítomnosti ledokrevného, téměř ani nedýchala a bleďá ňadra se jí zdvihala nad korzetem jako panně o svatební noci.

„Merci,“ pronesl Jean-François z krve Chastainů.

„K vašim službám, pane,“ zamumlala žena.

„Teď nás nech, láska.“

Otrokyně se monstrem zadívala do očí. Pomalu si přejela konečky prstů po oblouku prsou k mléčně bílé křivce svého krku a...

„Brzy,“ řekl ledokrevný.

Žena pootevřela ústa. Gabriel viděl, jak se jí při tom pomyšlení zrychlil tep.

„Vaše vůle budiž vykonána, pane,“ zašeptala.

A bez jediného pohledu na Gabriela udělala pukrle a vyklouzla z místnosti. Nechala tam zabijáka o samotě s nestvůrou.

„Posadíme se?“ zeptalo se to.

„Pokud nevádí, zemřu raději vestoje,“ odpověděl Gabriel.

„Nejsem tu, abych tě zabil, chevaliere.“

„Tak co chceš, ledokrevný?“

Temnota šeptala. Monstrum se pohnulo, aniž by se to dalo spatřit – v jednu chvíli stálo vedle křesla, v další už se uvelebovalo v něm. Gabriel sledoval, jak si to oklepává neexistující smítko z brokátového žaketu, pokládá si knihu na klín. Byla to ta nejmenší ukázka síly – demonstrace moci, která ho měla varovat, aby se nepokoušel o žádné zoufale chrabré činy. Ale Gabriel de León zabíjel tyhle věci od chvíle, co mu bylo šestnáct, a až příliš dobře věděl, že nemá šanci.

Byl neozbrojený. Tři noci nespal. Hladověl, byl zavřený a potil se, trpěl, protože už dlouho neměl svou dávku. Slyšel, jak se k němu ozvěnou let nese hlas Šedorukého, došlapování vysokých bot se stříbrným podpatkem jeho starého mistra na dláždění San Michon.

První zákon: mrtví nemohou zabíjet Mrtvé.

„Musíš mít žízeň.“

Nestvůra odkudsi z kabátu vytáhla křišťálovou karafu, na zbroušených ploškách se zatřpytilo tlumené světlo. Gabriel přimhouřil oči.

„Je to jen voda, chevaliere. Pij.“

Gabriel tuhle hru znal: laskavost nabídnutá jakožto předehra k pokušení. Přesto mu vlastní jazyk přitisknutý na zuby připadal jako brusný papír. A ačkoli žádná voda nemohla skutečně uhasit jeho žízeň, popadl karafu z bledých rukou stvůry a nalil si doušek do dlaně. Křišťálově čistá. Bez zápachu. Ani stopa krve.

Napil se, styděl se za svou úlevu, ale přesto z ní vytrásl každou kapku. Pro tu jeho část, která byla stále ještě lidská, byla voda sladší než jakékoli víno nebo žena, které kdy ochutnal.

„Prosím.“ Oči ledokrevného byly ostré jako skleněné střepy. „Sedni si.“

Gabriel zůstal stát na místě.

„*Sedni*,“ rozkázalo to.

Gabriel cítil, jak se do něj opírá vůle toho monstra, tmavé oči v jeho zorném poli narůstaly, až neviděl nic jiného. Byla v tom určitá sladkost. Lákavost květu pro čmeláka, chuť obnažených mladých okvětních plátků zvlhlých rosou. Gabriel znovu pocítil, jak se jeho krev žene směrem na jih. Ale opět uslyšel v mysli hlas Šedorukého.

Druhý zákon: nasloucháš-li jazykům Mrtvých, ochutnáš jazyky Mrtvých.

A tak zůstal Gabriel stát na místě. Stál jako hříbě na roztřesených nohou. Rty té stvůry pocítil přízrak úsměvu. Zášpičatělé konečky prstů odhrnuly zlatou loknu z krvavě čokoládových očí a zabubnovaly na knihu v jeho klínu.

„Působivé,“ proneslo to.

„Kéž bych mohl říct totéž,“ odpověděl Gabriel.

„Trochu šetrnosti, chevaliere. Ještě raníš mé city.“

„*Mrtví jsou jako zvíř, vypadají jako lidé, umírají jako dábli.*“

„Ach.“ Ledokrevný se usmál s náznakem ostří po okrajích. „Čtvrtý zákon.“

Gabriel se pokusil skrýt své překvapení, ale stejně cítil, jak se mu sevřel žaludek.

„Oui,“ přikývl ledokrevný. „Jsem obeznámen s principy vašeho řádu, de Leóné. Ti, kteří se nepoučí z minulosti, utrpí v budoucnu. A jak si dokážeš představit, budoucí noci jsou pro nás neumírající poměrně důležité.“

„Vrať mi můj meč, pijavice. Ukážu ti, jak neumírající skutečně jsi.“

„Jak milé.“ Monstrum si prohlíželo své dlouhé nehty. „Výhrůžka.“

„Přísaha.“

„*A před zraky Boha a jeho sedmi mučedníků,*“ citovalo monstrum, „*nyní přísahám: nechť temnota zná mé jméno a zoufá. Dokud plane, já jsem plamenem. Dokud krvácí, já jsem čepelí. Dokud hřeší, já jsem svatým. A já jsem stříbrem.*“

Gabriel pocítil příval měkké a jedovaté nostalgie. Jako by uběhly celé věky od chvíle, kdy naposledy slyšel ta slova, znějící ve světle procházejícím vitrážemi v San Michon. Modlitba za pomstu a násilí.

Slib Bohu, který nikdy skutečně neposlouchal. Ale slyšet je na tomto místě, ze rtů jednoho z nich...

„Pro lásku Všemohoucího, sedni si,“ povzdechl si ledokrevný. „Než upadneš.“

Gabriel cítil, jak něj vůle nestvůry tlačí, všechno světlo v místnosti se teď hromadilo v jeho očích. Skoro slyšel ten šepot, zuby lechtající jeho ucho, slibující spánek po té nejdelsí cestě, chladnou vodu, kterou by si mohl spláchnout krev z dlaní, a teplou, klidnou temnotu, ve které by zapomněl tvar všeho, co dostal a ztratil.

Ale myslel na tvář své dámy. Na barvu jejích rtů, když ji naposledy políbil.

A stál.

„Co chceš, ledokrevný?“

Poslední výdech západu slunce proletěl oblohou, závan vůně dlouho mrtvých listů políbil Gabrielův jazyk. Touha se vrátila v plné síle a potřeba hned za ní. Žízeň mu přejela chladnými prsty po páteři, roztáhla mu černá křídla nad rameny. Jak dlouho to bylo, co naposledy kouřil? Dva dny? Tři?

Bože na nebesích, zabil by svou zasranou matku, jen kdyby...

„Jak jsem ti řekl,“ odpověděl ledokrevný, „jsem historikem Její Jasnosti. Správcem jejího odkazu a mistrem knihovny. Fabiën Voss je díky tvé něžné péči mrtvý. Teď, když i ostatní Dvory krve poklekají, obrátila má paní svou pozornost k uchování příběhů. A tak než zemře poslední stříbrosvatý, než budou všechny znalosti tvého řádu smety do neoznačeného hrobu, má bledá císařovna Margot ti ve své nekočné velkorysosti nabízí příležitost mluvit.“

Jean-François se usmál vínem poskvrněnými rty.

„Přeje si vyslechnout tvůj příběh, chevaliere.“

„Tvůj druh si nikdy neosvojil smysl pro humor, že?“ zeptal se Gabriel. „Necháváte ho ležet v hlíně té noci, co zemřete. Spolu s tím, co se snad kdysi tvářilo jako vaše zkurvená duše.“

„Proč bych žertoval, de Leóné?“

„Zvířata si s kořistí často pohrávají.“

„Pokud by si má císařovna chtěla hrát, byly by tvé skřeky slyšet až k Alethe.“

„Jak milé.“ Gabriel si prohlížel polámané nehty. „Výhrůžka.“

Monstrum naklonilo hlavu. „Trefa.“

„Proč bych své poslední hodiny na zemi plýtvat na to, abych vyprávěl příběh, na kterém nikomu nezáleží? Jsem pro vás nikdo. Nic.“

„Ale no tak.“ Ta věc zvedla jedno obočí. „Černý lev? Muž, který přežil karmínové sněhy Augustinu? Který spálil tisíce mých druhů na popel a přitiskl Šílenou čepel k hrdlu samotného Věčného krále?“ Jean-François nesouhlasně zamlaskal jako scholárka na neposlušného studenta. „Byl jsi nejmocnějším z vašeho řádu. Jediný, kdo ještě žije. Ta och-tak-široká ramena se nehodí skrývat pod pláštěm přehnané skromnosti, chevaliere.“

Gabriel sledoval, jak ledokrevný tančí mezi lžemi a lichterky jako vlk následující jasný pach krve. A mezitím přemýšlel nad tím, co skutečně chce a proč ještě není mrtvý. A nakonec...

„Jde o grál,“ došlo Gabrielovi.

Tvář stvůry byla tak nehybná, jako by byla skutečně vytesaná z mramoru. Ale Gabriel měl za to, že v tom temném pohledu doopravdy spatřil vlnku.

„Grál byl zničen,“ odpovědělo to. „Proč by nás měl teď ten pohár zajímat?“

Gabriel naklonil hlavu a mechanicky zopakoval:

„Ze svatého poháru posvátné světlo povstane,
věrná ruka svět na správnou cestu dostane.
A pod dohledem sedmera mučedníků očí
pak pouhý člověk nekonečnou noc skončí.“

Od holých kamenných zdí se odrazilo chladné uchechtnutí. „Jsem kronikář, de León. Zajímá mě historie, ne mytologie. Nech si své nezralé pověry pro dobytek.“

„Lžeš, ledokrevný. *Nasloucháš-li jazykům Mrtvých, ochutnáš jazyky Mrtvých.* A jestli věříš, byť jen na vteřinku, že zradím...“

Jeho hlas zeslábl a pak utichl docela. Ačkoli se zdálo, že se monstrum vůbec nepohnulo, teď mělo jednu ruku nataženou před sebe. A tam, na sněhově bílé planině vzhůru obrácené dlaně, ležela skleněná vialka plná rezavě hnědého prachu. Jako prášek z čokolády a drcečných okvětních plátků růže. Pokušení, o kterém věděl, že přijde.

„Dar,“ pronesl netvor a povolíl uzávěr.

Gabriel tu vůni sušené krve cítil i z místa, kde stál. Hutnou, bohatou a měděně sladkou. Z toho pachu mu naskočila husí kůže. Rty se mu rozevěřely v povzdychnutí.

Věděl, co stvořily chtějí. Věděl, že by ho ochutnání jen ještě víc zlákal, znásobilo jeho žízeň. Přesto svůj hlas slyšel jakoby z dálky. A kdyby mu všechny ty roky a všechna ta krev před nedávnem nezlomily srdce, rozhodně by se mu zlomilo teď.

„Ztratil jsem svou dýmku... V Charbourgu...“

Ledokrevný odkudsi z žaketu vytáhl jemnou kostěnou dýmku a položil ji spolu s vialkou na stolek. Zachmuřeně ukázal na křeslo naproti sobě.

„Sedni.“

A Gabriel de León, ta zničená troska, konečně poslechl.

„Nabídni si, chevaliere.“

Dýmku měl v ruce dřív, než si to uvědomil, a už do ní sypal porci lepkavého prášku, třásl se tak divoce, až svou odměnu téměř upustil. Oči ledokrevného se upíraly na jeho ruce, sledoval ho při práci, jizvy a mozo-ly a krásná tetování. Na hřbetě pravé ruky měl vytetovaný věnec z lebek, na levé kytici růží. Na prstech kousek pod klouby měl vytetované slovo TRPĚLIVOST. Inkoust byl na jeho bledé kůži temný a kovově se leskl.

Stříbrosvatý si odhrnul jednu dlouhou černou kadeř z očí, poplácával se po kabátu, kožených kalhotách. Ale samozřejmě mu křesadlo vzali.

„Potřebuju oheň. Lucernu.“

„Potřebuješ.“

Mučivě pomalu k sobě ledokrevný přiložil špičky prstů obou dlaní v úrovni rtů. V tu chvíli neexistovalo nic a nikdo jiný na celém světě. Jen oni dva, zabiják a nestvůra, a taky dýmka v Gabrielových roztřešených rukách.

„Pojďme tedy mluvit o potřebách, stříbrosvatý. Na důvodech nezáleží. Na prostředcích taky ne. Moje císařovna požaduje, abys vyprávěl svůj příběh. Takže tu můžeme sedět jako šlechta, zatímco si budeš vychutnávat svou nechutnou malou závislost, nebo se můžeme uchýlit do komnaty hluboko v útrokách zámku, kam se bojí chodit i ďábel. Císařovna Margot ten příběh získá v každém případě. Jediná otázka je, zda budeš vzdychat, nebo křičet.“

Dostalo ho to. Teď, když v ruce svíral tu dýmku, už dávno prohrál. Stýskalo se mu po pecku a děsil se návratu.

„Dej mi ten zasranej oheň, ledokrevný.“

Jean-François z krve Chastainů znovu luskl prsty a dveře do cely se se skřípěním otevřely. Venku čekala stejná otrokyně s lucernou s dlouhým skleněným krkem v rukou. V jejím světle působila jen jako silueta: černé šaty, černý korzet, černý nákrčník. Mohla by být Gabriellovou dcerou. Jeho matkou, manželkou – bylo to jedno. Záleželo jen na plameni, který nesla.

Gabriel byl napjatý jako dvě tětivy, jen matně si uvědomoval, jak nepříjemně se ledokrevný cítí v blízkosti ohně, jak mu dech syčivě, hedvábně lehce proniká přes ostré zuby. Ale teď mu bylo všechno jedno, kromě plamene a temného magiku, který měl následovat – z krve prášek, pak kouř, pak štěstí.

„Přines to sem,“ řekl ženě. „Rychle, pospěš.“

Položila lucernu na stůl a poprvé se mu zadívala do očí. A její bledě modrý pohled k němu promlouval, aniž by řekla jediné slovo.

A ty si o mně myslíš, že jsem otrokyně?

Bylo mu to jedno. Naprosto. Zkušenýma rukama zastříhl knot, zesílil plamen do požadované výšky, vzduch naplnil pach petroleje. Cítil to horko v kontrastu s ledovým chladem věže, podržel dýmku v dokonalé vzdálenosti, aby se směs začala vypařovat. V břicho se mu cosi jásavě zachvělo, když to začalo: ta nádherná alchymie, temná chymistrie. Drcená krev teď bublala, barva tála do vůně, aroma cesmínořene a mědi. A Gabriel přitiskl rty k té dýmce s větší vášní, než s jakou kdy kohokoli líbal a... ach, sladký Bože na nebesích, vdechl to.

Oslepující oheň se mu nahrnul do plic. Bouřící nebesa mu zaplavila mysl. Tu krystalizující, rozpadající se krvavou páru vtáhl do hrudi a cítil, jak jeho srdce tluče o žebra jako pták v kostěné besídce, péro se mu napínalo proti koženým kalhotám a tvář samotného Boha měl nadosah.

Vzhlédl do očí té otrokyně a spatřil, že je andělem v pozemské formě. Chtěl ji políbit, vypít, umřít v ní, sevřít ji v náručí, přejet rty po její kůži, zuby ho svrběly v dásních, cítil ten slib tepající pod obloukem její čelisti, pravidelný rytmus jejího pulzu bušící jako kladivo do jeho jazyka, naživu, naživu...

„Chevaliere.“

Gabriel otevřel oči.

Klečel na kolenou vedle stolku a lampa za ním na stěnu vrhala roztrěsený stín. Neměl tušení, kolik uplynulo času. Žena zmizela, jako by tu ani nikdy nebyla.

Slyšel vítr venku za oknem, jeden hlas a tucty, šeptající tajemství mezi šindeli a vyjící kletby v okapech a syčící jeho jméno ve větvo-
ví černých, nahých stromů. Dokázal spočítat všechna stébla slámy na
podlaze, každý chloupek na jeho těle stál v pozoru, cítil starý prach
a novou smrt, cesty, po kterých kráčel na podrážkách svých bot. Každý
mysl měl ostrý jako čepel, jež byla zlomená a zakrvácená v jeho
tetovaných rukou.

„Kdo...“

Gabriel zavrtěl hlavou, snaha uchopit slova byla jako pokus na-
brat plné hrsti sirupu. Bělma jeho očí zrudla jako vražda. Podíval se
na vialku, která teď zase spočívala v dlani monstra.

„Čí krev... to je?“

„Mé požehnané dámy,“ odpověděla nestvůra. „Mé temné matky
a bledé milenky, Margot Chastainové, první a poslední toho jména,
Neumírající císařovny vlků a lidí.“

Ledokrevný se na plamen lucerny díval s měkkou, toužebnou ne-
návisí. Můra bledá jako lebka vylétla z některého z temných rohů
cely a teď kroužila kolem světla. Porcelánově bílé prsty se sevřely ko-
lem vialky a zakryly tak Gabrielovi výhled.

„Ale ani jediná její další kapka už nebude tvá, dokud tvůj příběh
nebude můj. Tak mluv, jako bys vyprávěl dítěti. Předpokládej, že ti,
kteří ten příběh budou číst, snad za celé eony, o tomhle místě nic ne-
vědí. Protože slova, která teď svěřím pergamenu, musí vydržet tak
dlouho jako neumírající císařství. A tato kronika bude jedinou ne-
smrtností, kterou ty sám poznáš.“

Z kabátu pak vylovil dřevěnou truhličku, do které byli vyřezáni dva
vlci a dva měsíce. Z ní vyndal dlouhý brk, černý jako řada per kolem
jeho hrdla, na područku křesla položil lahvičku. Jean-François ponořil
pero do inkoustu a vzhlédl s očekáváním v temných očích.

Gabriel se zhluboka nadechl, na rtech stále cítil chuť rudého kouře.

„Začni,“ poručil upír.

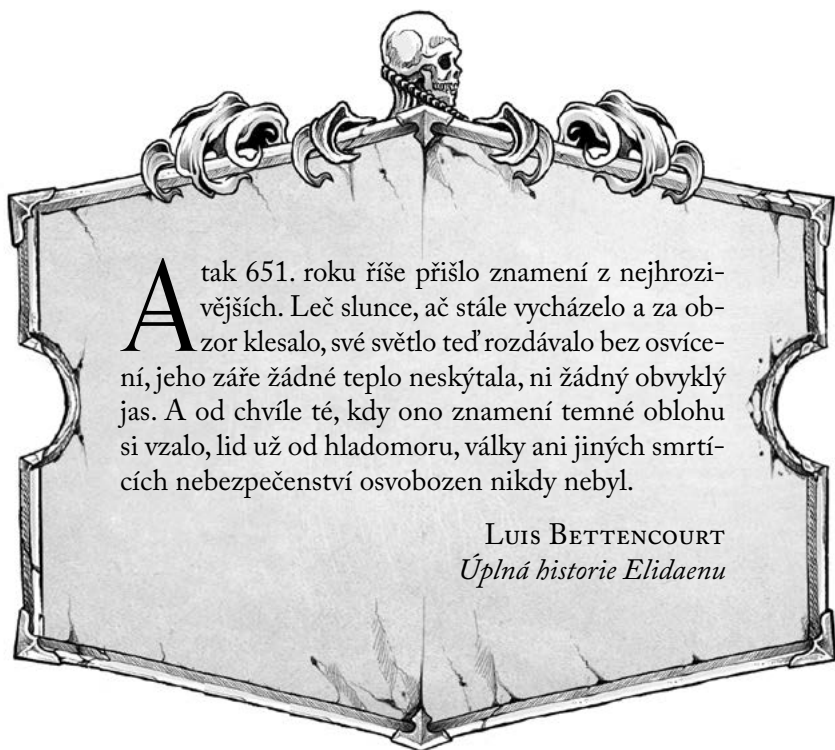

Knihá první

SMRT DNŮ

A tak 651. roku říše přišlo znamení z nejhrozi-
vějších. Leč slunce, ač stále vycházelo a za ob-
zor klesalo, své světlo teď rozdávalo bez osvíce-
ní, jeho záře žádné teplo neskýtala, ni žádný obvyklý
jas. A od chvíle té, kdy ono znamení temné oblohu
si vzalo, lid už od hladomoru, války ani jiných smrtí-
cích nebezpečností osvobozen nikdy nebyl.

LUIS BETTENCOURT
Úplná historie Elidaenu

O JABLKÁCH A STROMECH

„Všechno to začalo králičí norou,“ řekl Gabriel.

Poslední stříbrosvatý zíral do blikotajícího plamene lucerny, jako by to byly tváře dávno zesnulých. Vzduch pořád hmoždil náznak červeného kouře a on slyšel, jak každé vlákno knotu lucerny hoří v jiné tónině. Roky, které uplynuly mezi tehdy a nyní, byly v jeho mysli pohybými minutami, planoucí tepem krvopísně.

„Přijde mi to směšné,“ povzdechl si, „když se na to všechno zpětně ohlížím. Zůstala za mnou hromada popela čnící až do nebes. Katedrály v plamenech a města v troskách, hroby překypující zbožnými i zlotřilými, a právě tam to skutečně začalo.“ Udiveně potřásl hlavou. „Tou malou dírou v zemi.“

Lidé si to samozřejmě budou pamatovat jinak. Čaropěvci budou drnkat na harfy a zpívat o prococtví a kněží blekotat o plánu Všemohoucího. Ale já nikdy nepotkal barda, co by nebyl lhář, ledokrevný. Ani světce, co by nebyl zmetek.“

„Údajně jsi i ty světec, stříbrosvatý,“ pronesl Jean-François.

Gabriel de Léon se zadíval monstrem přímo do očí a mírně se na něj usmál.

„Do chvíle, než padne noc, zbývaly dvě hodiny, když se Bůh rozhodl nachcat mi do kaše. Místní strhli most přes Keff, takže jsem musel na jih k brodu poblíž Dhahaethu. Bylo to dost nepříjemné místo, ale Spravedlivý měl...“

„Zadrž, chevaliere.“ Markýz Jean-François z krve Chastainů pozvedl ruku a položil brk mezi stránky. „Takhle ne.“

Gabriel zamrkal. „Ne?“

„Ne,“ odpověděl upír. „Tohle je příběh o tom, kdo jsi. Jak se to všechno seběhlo. Takové příběhy nezačínají v polovině. Začínají na začátku.“

„Chceš se dozvědět všechno o grálu. A právě v králičí noře to všechno začíná.“

„Jak jsem řekl, zapisuju toto vyprávění pro ty, kteří budou žít dlouho poté, co z tebe bude potrava pro červy. Začni zlehka.“ Mávl štíhlou ručkou. „Narodil jsem se. Vyrůstal jsem...“

„Narodil jsem se v blátivý kaluži jménem Lorson. V rodině kováře. Nejstarší ze tří děcek. Nebyl jsem ničím výjimečný.“

Upír ho přejel pohledem od hlavy až ke špičkám bot. „Oba víme, že to není pravda.“

„Věci, co o mně víš, ledokrevný? No, kdybys je všechny smetl na hromádku a vyždímal dosucha, skoro by daly dohromady velký prd.“

Ta věc zvaná Jean-François předstírala drobné zívnutí. „Pak mě tedy pouč. Tví rodiče. Byli věřící?“

Gabriel otevřel ústa, aby ho něčím odpálkoval. Ale slova mu odumřela na rtech, když se zadíval na knihu v jeho klíně. Došlo mu, že si ledokrevný nejen zapisuje každé slovo, které řekl, ale také kreslí. Využíval svou nepřírozenou rychlost k tomu, aby mezi každým nádechem načrtl pár čar. Gabriel viděl, jak se z nich teď splétá obraz: muž z tříčtvrtečního profilu. Ztrápené šedé oči. Široká ramena a dlouhé vlasy černé jako půlnoc. Ostrě řezaná čelist posetá jemným strništěm a se stružkami zaschlé krve. Dvě jizvy pod pravým okem, jedna dlouhá, druhá krátká, skoro jako kanoucí slzy. Byla to tvář, kterou znal Gabriel stejně dobře jako svou vlastní.

Protože samozřejmě byla jeho vlastní.

„Dobrá podoba,“ pronesl.

„Merci,“ zamumlala nestvůra.

„Kreslíš i portréty dalších pijavic? Po nějaké době musí být těžké vzpomenout si, jak jeden vypadá, když ani zrcadlo se nesníží k tomu, aby odrazilo vaši podobu.“

„Jen plýtváš jedem, chevaliere. Jestli chceš tedy tuto ubohost nazývat jedem.“

Gabriel na upíra zíral, konečkem prstu si přejížděl přes rty. V sevřené krvopísni – toho spěšně pulzujícího daru z dýmky, kterou vykouřil – byl každý pocit tisíckrát zveličený. Žilami mu proudila moc staletí.

Cítil sílu, která mu byla darována, odvahu, která s ní kráčela ruku v ruce, odvahu, která ho provedla peklem Augustinu, věžemi Charbourgu a řadami Nekonečné legie. A ačkoli věděl, že až příliš brzy zmizí, nyní byl Gabriel de León naprosto nebojácný.

„Přinutím tě ječet, pijavice. Nechám tě vykrváčet jako prase na porážce, to nejlepší z tebe si nacpu na později do dýmky a pak ti ukážu, za kolik ta tvoje nesmrtelnost stojí.“ Zíral do prázdných očí nestvůry. „To bylo dost jedovaté?“

Upírovy rty zkroutil úsměv. „Skutečně jsem slyšel, že máš poněkud výbušnou povahu.“

„Zajímavé. Já o tobě neslyšel vůbec.“

Úsměv pomalu roztál.

Uběhl pořádný kus ticha, než monstrum znovu promluvalo.

„Tvůj otec. Kovář. Byl to zbožný muž?“

„Byl to beznadějný opilec s úsměvem, kterým by vymámil prádlo i od jeptišky, a pěstmí, kterých se báli i andělé.“

„Napadá mě cosi o jablkách a o vzdálenosti, kterou urazí od stromu, ze kterého padají.“

„Nevzpomínám si, že bych tě žádal o názor na mou osobu, ledokrevný.“

Monstrum právě stínovalo oblast kolem Gabrielových očí, zatímco mluvalo dál. „Pověz mi o něm. O tom muži, co vychoval legendu. Jak se jmenoval.“

„Rafael.“

„Tedy pojmenován po jednom z těch andělů, kteří se ho báli. Stejně jako ty.“

„A já nepochybuju, že jsou kvůli tomu pěkně nasraný.“

„Vycházeli jste spolu vy dva?“

„Vycházejí spolu někdy otci a synové? Až když člověk dospěje, vidí, kým skutečně je ten, kdo ho vychovával.“

„Tak o tom nic nevím.“

„Ne. Ty nejsi člověk.“

Oči mrtvé věci se zatřpytily, když vzhledla. „Lichotky ti otevrou snad každé dveře.“

„Ty jak lilie bílé ruce. Ty zlaté lokny.“ Gabriel sjel upíra přimhouřenýma očima. „Narodil ses v Elidaenu?“

„Když to říkáš,“ odpověděl Jean-François.

Gabriel přikývl. „Co potřebuješ vědět o ma famille, upíre, než se dostaneme k jádru pudla, je, že pocházíme ze severu. Jasně, tady na východě se rodíte jako fešáci. Ale v Nordlundu? My jsme nelitostní. Vichry vanoucí z Bohem seslaných hor v mojí vlasti sekají jako meč. Je to nezkrocená země. Násilná země. Před Augustinským mírem byl Nordlund napaden víckrát než jakékoli jiné království v dějinách říše. Slyšel jsi někdy legendu o Matteovi a Elaině?“

„Jistěže,“ přikývl Jean-François. „Seveřanský válečný princ, který se oženil s elidaenskou královnou v dobách před počátky říše. Říká se, že Matteo svou Elainu miloval tolik jako čtyři obyčejní muži. A když zemřeli, Všemohoucí je umístil jakožto hvězdy na nebesa, aby spolu mohli být navždy.“

„To je jedna z verzí toho příběhu,“ usmál se Gabriel. „A Matteo svou Elainu opravdu prudce miloval, to je pravda. Ale v Nordlundu si ten příběh vyprávíme jinak. Víš, Elainina krása byla proslulá ve všech pěti královstvích a každé z nich vyslalo prince, aby ji požádal o ruku. Prvního dne jí princ z Talhostu nabídl stádo jedinečných poníků z tundry, chytrých jako kočky a bílých jako sníh v jeho domovině. Druhého dne jí princ ze Sūdhaemu přinesl korunu z třpytivého zlatoskla, vytěženého v horách jeho rodiště. Třetího dne princ z Osswaye nabídl princezně loď vyrobenou z cenného věrodřeva, která by ji přenesla přes Věčnomoře. Ale princ Matteo byl chudý. Od roku, kdy se narodil, byla jeho země okupovaná Talhostem, Sūdhaemem i Osswayem. Neměl žádné koně, žádné zlatosklo ani věrolodě, které by mohl darovat. Místo toho Elaině přísahal, že ji bude milovat tak prudce jako čtyři běžní muži. A aby to dokázal, zatímco stál před jejím trůnem a sliboval jí své srdce, položil jí k nohám srdce jejích ostatních nápadníků. Princů, kteří okupovali jeho rodnou zemi. Celkem čtyři srdce.“

Upír se uchechtl. „Takže chceš říct, že všichni severani jsou vraždící šílenci?“

„Říkám jen, že jsme vášniví,“ odpověděl Gabriel. „S tím dobrým i zlým, co k tomu patří. Abys pochopil ma famille, abys poznal mě, musíš to vědět. Naše srdce mluví hlasitěji než naše hlava.“

„Takže, tvůj otec?“ nadhodil Jean-François. „I on byl muž vášně?“

„Oui. Ale ne v dobrém. On ne. Byl zkažený skrz naskrz.“

Stříbrosvatý se naklonil dopředu a opřel se lokty o kolena. Cela byla tichá, až na rychlé škrábání brku ledokrevného, kterým črtal portrét, myriády šepotů větru.

„Nebyl tak vysoký jako já, ale byl stavěný jako cihlová zeď. Sloužil jako zvěd v armádě Philippa IV. celé tři roky, než starý císař zemřel. Ale během tažení v Osswayské vysočině uvízl pod sněhem. Zlomil si nohu, která se mu už nikdy pořádně nezahojila, takže se stal kovářem. A když pracoval v pevnosti místního baronství, poznal se s mou mama. Byla to krasavice s havraními vlasy, vznešená a pyšná. Nemohl si pomoci, zkrátka se do ní zamiloval. Nikdo jí nedokázal odolat. Dcera samotného barona. La demoiselle de León.“

„Jméno tvé matky bylo de León? Měl jsem za to, že se u tvého druhu jména dědí po otci, stříbrosvatý. Ženy se svých jmen ve svazku vzdávají.“

„Mí rodiče nebyli svoji, když jsem byl zplozen.“

Upír si přikryl ústa zašpičatělými prsty. „*Skandální!*“

„Můj děd si to rozhodně myslel. Dožadoval se, aby se mě zbavila, jakmile to začalo být znát, ale mama odmítla. Děd ji vyhnal se všemi kletbami, na které přišel. Ale moje mama byla jako skála. Před nikým se nesklonila.“

„A jak se jmenovala?“

„Auriél.“

„Překrásné.“

„Tak jako ona. A ta krása zůstala neposkvrněná, dokonce i v takové díře, jako je Lorson. Ona a papa se tam nastěhovali jen s tím, co unesli na zádech. Porodila mě ve vesnickém kostele, protože jejich chatrč tehdy ještě neměla střechu. O rok později se narodila má sestra Amélie. A pak moje druhá sestřička Celene. Mama a papa už tehdy byli svoji a moje sestry dostaly příjmení po něm, Castiová. Ptal jsem se otce, jestli ho můžu mít taky, ale odmítl. To mělo být první vodítko. To a taky způsob, jakým se mnou jednal.“

Gabrielovy prsty přejely po tenké jizvě na bradě, oči upíral kamsi do dálky.

„Ty pěsti, co se jich báli i andělé?“ zamumlal Jean-François.

Gabriel přikývl. „Jak jsem říkal, byl to muž vášně, Rafael Castia. A ty vášně ho ovládaly. Mama byla zbožná žena. Vychovávala nás

v Jedné víře a požehnané lásce Všemohoucího i matky-panny. Ale jeho láska byla jiná.

Měl v sobě nějakou nemoc. Teď to vím. Bojoval ve válce jen tři roky, ale nesl si ji v sobě po zbytek života. Nikdy nedržel v ruce lahev, aniž by se o závod hnal k jejímu dnu. Nikdy nepotkal pěknou holku, které by řekl ne. A my všichni jsme měli raději jeho aféry, abych řekl pravdu. Když se někde kurvil, aspoň jednoduše na den či dva zmizel. Ale když byl doma a pil... bylo to jako žít se soudkem černého ignisu. Prach jen čekající na jiskru.

Jednou mi o záda zlomil sekeru, když jsem nenasekal dost dříví. Bušil mě do žeber, až se zlámala, když jsem zapomněl přinést vodu od studny. Nikdy se nedotkl mama, Amélie ani Celene, ani jednou. Ale já znal jeho pěsti stejně dobře jako vlastní jméno. A myslel jsem si, že je to láska.

Následujícího dne byla ta písnička vždycky stejná. Mama zuřila a papa přísahal při samotném Bohu a sedmi mučednících, že se změní, ach ano, změní se. Přísahal, že se pití už ani nedotkne, a nějakou dobu jsme byli šťastní. Bral mě na lov nebo na ryby, učil mě bojovat s mečem, jak to uměl z dob, kdy dělal zvěda, nebo přežití v divočině. Jak si rozdělat oheň i z mokrého dřeva. Jak chodit po suchém listí a nevydat jediný zvuk. Jak nastražit oko, které to, co chytíš, nezabije. A co je hlavní, učil mě o ledu. Učil mě o sněhu. Jak padá. Jak zabíjí. Klepal si na tu svou zlomenou nohu a učil mě pravdu o vánici, o sněžné slepotě, o lavinách. Spali jsme pod hvězdami v horách, jako by to snad udělal skutečný otec.

Ale nikdy to nevydrželo navždy.

‘Válka nikoho nenaučí, jak být zabijákem,’ řekl mi jednou. Je to jen klíč, který otvírá dveře. V krvi všech mužů je zvíře, Gabrieli. Můžeš ho vyhladovět. Zavřít do klece. Proklít. Ale nakonec zaplatíš i s úroky – nebo si tu platbu vybere na tobě.’

Pamatuju si, že jsem na svůj osmý svatoden seděl u stolu a mama mi z tváře stírala krev. Milovala mě, moje mama, navzdory tomu, co ji moje narození stálo. Věděl jsem to, stejně jako jsem věděl, jaké to je, když mi kůži polechtá slunce. A ptal se jí, proč mě papa nenávidí, když ona mě může tolik milovat. Toho dne se mi podívala do očí a povzddechla si z hloubi srdce.

„Vypadáš přesně jako on. Bože, pomoz mi, vypadáš přesně jako on, Gabrieli.“

Poslední stříbrosvatý si protáhl nohy a pohlédl na upírovu kresbu.

„Zvláštní bylo, že můj papa byl podsaditý a pomenší a já byl už tehdy vysoký. Jeho pleť byla opálená a moje bledá, jako bych byl duch. Viděl jsem matčiny rysy v křivce svých rtů a šedé barvě svých očí. Ale pravda byla, že já a papa jsme si vůbec podobní nebyli.“

Sundala si prsten – jediný poklad, který si přinesla z domova svého otce. Byl stříbrný s erbem rodu de Leónů. Dva lvi po stranách štítu a dva překřížené meče. Navlékla mi ho na prst a pevně mi stiskla ruku.

„Krev lvů ti proudí v žilách,“ řekla mi toho dne. „A jeden den lva je deset tisíckrát důležitější než jeden den jehněte. Nikdy nezapomínej, že jsi můj syn. Ale je v tobě hlad. Hlad, na který musíš dávat pozor, můj sladký Gabrieli. Nebo tě celého pohltil.“

„Zní jako respekt vzbuzující dáma,“ pronesl Jean-François.

„To byla. Kráčela po blátivých cestách Lorsonu jako vznešená dáma pozlacenými chodbami na císařském dvoře. Ačkoli jsem byl parchant, řekla mi, ať svoje šlechtické jméno nosím jako korunu. Ať plivu čirý jed na kohokoli, kdo by prohlašoval, že na ně nemám nárok. Má matka samu sebe znala, a v tom se skrývá děsivá síla. Vědět přesně, kdo jsem a čeho jsem schopen. Většina lidí by to nejspíš nazvala arogancí. Ale většina lidí jsou zasraný blázni.“

„Copak vaši kněží nekážou ze svých kazatelen o vznešenosti, která se skrývá v pokoře?“ zeptal se Jean-François. „Neslibují, že pokorní podědí zemi?“

„Žil jsem třicet pět let se jménem, které mi má matka dala, ledokrevný, a nikdy jsem neviděl, že by pokorní podědili cokoli jiného než zbytky, co po sobě nechají silní.“

Gabriel střelil pohledem z okna na hory v dálce. Temnotu, která se snášela jako hříšník padající na kolena. Hrůzy, které se v ní plížily bez omezení. Maličké jiskřičky lidskosti, popraskávající jako svíčky v hladovém větru, které budou brzy navždy uhašeny.

„A kromě toho, kdo by chtěl, kurva, zdědit zemi v tomhle stavu?“

✦ II ✦

ZAČÁTEK KONCE

Ticho se do místnosti vkradlo nenápadně, jako by mělo na nohou měkké trepy. Gabriel zíral před sebe, ztracený v myšlenkách a vzpomínkách na chorály, vůni květů halézie a černou látku, která se rozhrnula a odhalila hladké a bledé křivky, dokud ho ze snění nevytrhlo škrábání brku o papír.

„Možná bychom měli začít s dnesmrtí,“ navrhlo monstrum. „Musel jsi být ještě dítě, když stín poprvé zakryl slunce.“

„Oui. Malý kluk.“

„Vyprávěj mi o tom.“

Gabriel pokrčil rameny. „Byl to den jako každý jiný. Vzpomínám si, že několik nocí předtím mě vzbudilo, jak se třásla podlaha. Jako by se země vrtěla ve spánku. Ten den ale nebyl nijak zvláštní. Papa a já jsme pracovali v kovárně, když to začalo: stín se vlil na oblohu jako melasa a z jasně modré udělal mrzutou šedivou a slunce bylo najednou černé jako uhlí. Celá vesnice se shromáždila na návsi a sledovala to, zatímco se ochlazoval vzduch a denní světlo se vytrácelo. Samozřejmě, báli jsme se, že je to nějaké čarodějnictví. Fae magik. Vědmáctví. Ale byli jsme přesvědčení, že to stejně jako jiné věci časem pomine.“

Dokážeš si asi představit, jaká hrůza nás posedla, když plynuly týdny a měsíce a temnota neustupovala. Nejdřív jsme jí říkali různě: Začernění, Zatemnění, První zjevení. Nicméně astrologové a filozofové na dvoře císaře Alexandra III. to pojmenovali ‚dnesmrt‘ a my jsme tomu tak nakonec začali říkat taky. Père Louis kázal při mši z kazatelny, že jedině, co nás tím provede, je víra ve Všemohoucího.

Je však těžké věřit ve světlo Všemohoucího, když slunce nesvítí víc než skomírající svíčka a jaro je studené jak nejtvrdší hlubozima.“

„Kolik ti bylo let?“

„Osm. Téměř devět.“

„A kdy sis uvědomil, že my jsme se začali objevovat i během dne?“

„Bylo mi třináct, když jsem poprvé spatřil zatraceného.“

Historik naklonil hlavu. „Upřednostňujeme označení *hnusokrevný*.“

„Odpusť, upíre,“ usmál se stříbrosvatý. „Působím snad dojmem, že mi záleží na tom, co upřednostňujete, aspoň co by se za nehet vešlo?“

Jean-François na něj jenom civěl. Gabriela znovu napadlo, že monstrum je z mramoru, a ne z tkání. Cítil černou září upírovy vůle, hrůzu toho, čím byl ve skutečnosti, a jeho lživý zevnějšek – krásný, mladý a smyslný – a všechny ty dojmy se mu v hlavě praly. V nějakém zapadlém a potměnělém koutku mysli Gabriel věděl, jak snadno mu mohou ublížit. Jak snadno mohou strhnout tu iluzi, že on je tady pánem situace.

Ale to je ten problém, když muži vezmete všechno, co má, že?

Když nemáš nic, nemáš co ztratit.

„Bylo ti třináct,“ řekl Jean-François.

„Když jsem poprvé spatřil zatraceného,“ přikývl Gabriel. „Od dne-smrti uplynulo pět let. I během nejjasnějších dní bylo slunce jen jako tmavá šmouha za skvrnou na obloze. Sníh nepadal bílý, ale šedivý a smrděl jako síra. Kosil nás hladomor – půlka vesnice za ty roky pomřela hladem nebo zimou. Byl jsem tehdy jenom chlapec, ale už jsem viděl víc mrtvol, než jsem dokázal spočítat. V poledne bylo šero jako za soumraku a soumraky byly temné jako půlnoc a k jídlu jsme měli pořád akorát houby nebo zasraný brambory a nikdo, ani kněží, ani filozofové, ani cvoci, co se váleli ve sračkách, nedokázal vysvětlit, jak dlouho to ještě bude trvat. Père Louis kázal, že to je zkouška naší víry. Byli jsme blázni, protože jsme mu věřili.“

A pak zmizela Amélie s Julietou.“

Gabriel se na chvílku odmlčel, ztracený v temnotě ve svém nitru. V hlavě se mu rozezvučel smích, vzpomněl si na hezký úsměv, dlouhé černé vlasy a oči stejně šedé jako ty jeho.

„Amélie?“ zeptal se Jean-François. „Julieta?“

„Amélie byla moje prostřední sestra. Celene byla nejmladší dítě a já jsem byl nejstarší. Miloval jsem je obě, byly mi drahé a blízké stejně jako

má sladká mama. Ami měla stejně dlouhé tmavé vlasy a bledou pleť jako já, avšak povahou jsme byli jako soumrak a úsvit. Nemohli jsme se lišit víc. Někdy si olízla palec a přitiskla mi ho na vrásku mezi obočí, abych se tolik nemračil. Jindy jsem ji vídal, jak tančí na hudbu, kterou jako by slyšela jen ona sama. Večer nám vyprávěla příběhy, když jsme se s Celene uložili ke spánku. Ami měla ze všeho nejradši strašidelné historiky. O zlých duchách, temném čarodějnictví a prokletých princeznách.

Julietina rodina žila hned vedle nás. Bylo jí dvanáct let, stejně jako Amélii. Když byly ty dvě spolu, pěkně mi zatápěly. Avšak jednoho dne, když jsme jen my dva spolu v lese sbírali žampiony, ukopl jsem si palec a vzal jsem jméno Všemohoucího nadarmo a Julieta mi vyhrožovala, že se o mém rouhání dozví père Louis, pokud ji nepolíbím.

Samozřejmě že jsem protestoval. Tehdy mi dívky připadaly děsivé. Avšak père Louis každé přiedi hřímal z kazatelny o pekle a zatracení, takže mi jeden polibek připadal jako lepší trest, než kdyby mu Julieta naprášila můj hřích.

Byla vyšší než já. Musel jsem si stoupnout na špičky. Vzpomínám si, jak nám strašně překážely naše nosy, ale nakonec jsem přitiskl své rty na její, teplé, jako by byla dávno ztraceným sluncem. Byly měkké a vydral se z nich slabý vzdech. Potom se na mě usmála. Řekla, že bych se měl rouhat častěji. To byl můj první polibek, ledokrevný. Ukradený pod umírajícími stromy ze strachu před Všemohoucím.

Léto se chýlilo ke konci, když ty dvě zmizely. Slehla se po nich zem, když se jednoho dne vypravily na lišky. U Amélie nebylo nic divného, že byla pryč déle, než původně říkala. Mama ji vždycky varovala, že nemá tančit životem s hlavou v oblacích, a sestra vždycky odpovídala, že aspoň tam nahoře cítí slunce. Avšak když nastal soumrak, věděli jsme, že je něco špatně.

Hledal jsem je společně s muži z vesnice. Šla s námi i moje sestřička Celene – sice jí bylo jen jedenáct, ale byla tak statečná a urputná, že se jí nikdo neodvážil říct ne. Po týdnu byl papa z toho neustálého volání úplně ochraptělý. Mama nejedla ani nespala. Jejich těla jsme nikdy nenašli. Ale o deset dní později našly ony nás.“

Gabriel si přešel konečkem prstu po očním víčku a vnímal každou jednotlivou řasu. Studený vítr mu rozechvíval dlouhé vlasy kolem ramen.

„Společně s Celene jsem skládal dříví do kovárny, když se Amélie a Julieta vrátily domů. Ledokrevný, jenž je zabil, hodil jejich těla do nějakého močálu, když s nimi skončil, takže byly špinavé od vody a šaty měly celé nasáklé bahnem. Stály na ulici před naší chalupou a držely se za ruce. Julietiny oči byly bílé jako smrt a rty, předtím hřejivé jako slunce, zčernaly. Když se na mě usmála, ukázaly se drobné ostré zuby.“

Julietina matka vyběhla ven z domu a plakala radostí. Objala svou holčičku a velebila Boha i jeho sedm mučedníků, že ji přivedli domů. A Julieta jí tam před námi všemi rozsápala hrdlo. Prostě... jí sloup-la kůži z krku, jako by to bylo nějaké zasrané ovoce. Ami se na tělo vrhla taky, chňapala po něm a syčela hlasem, který vůbec nebyl její.“ Gabriel ztěžka polkl. „Nikdy nezapomenu na zvuky, které vyluzovala, když začala pít.“

Muži z vesnice opěvovali mou udatnost kvůli tomu, co se stalo potom. Rád bych řekl, že jsem pocítil kuráž, když moje sestra zabořila obličej do té povodně a umazala si tváře i rty tmavou červení. Avšak když se nad tím zamyslím teď, už vím, co mě opravdu přimělo zůstat stát na místě, zatímco malá Celene běhala kolem a ječela.“

„Láska?“ zeptal se ledokrevný.

Poslední stříbrosvatý zavrtěl hlavou, uchvácený plamenem lampy.

„Nenávist,“ řekl nakonec. „Nenávist k tomu, co se z mojí sestry a Juliety nakonec stalo. Vůči tomu, co jim tohle udělalo. Ale ze všeho nejvíc jsem nenáviděl myšlenku, že takhle si je budu už navždycky pamatovat. Ne Julietin ukradený polibek pod těmi umírajícími stromy. Ne Améliiny vyprávěnky na dobrou noc. Ale *tohle*. Obě klečící na všech čtyřech, chlemtající z bláta krev, jako by to byli vyhladovělí psi. V tu chvíli jsem neznal nic než nenávist. Všechny její přísliby i moc. Tenkrát ve mně zakořenila a upřímně řečeno si myslím, že mě už nikdy nepustila.“

Jean-François se zahleděl na můru, která marně tloukla křídly ve snaze dostat se skrz skleněný kryt lucerny. „Příliš mnoho hněvu spálí muže na škvarek, chevaliere.“

„Oui. Ale aspoň se ve smrti nebude třást zimou.“

Poslední stříbrosvatý se zahleděl na své potetované ruce a zatnul je v pěst.

„Své sestře jsem nedokázal ublížit. Miloval jsem ji i tehdy. A tak jsem zvedl sekyru na dřevo a rozmáchl jsem se na Julietin krk. Rána to byla slušná. Jenže mi bylo jen třináct, a dokonce i dospělý muž by měl problém useknout někomu hlavu, natož ledokrevnému. Ta věc, která bývala Julietou, upadla do bláta a chmátla po sekeře, která jí trčela z lebky. A Amélie zvedla hlavu a z brady se jí táhla krvavá slina. Podíval jsem se jí do očí a bylo to jako hledět do tváře pekla. Nebyl tam oheň a síra, které nám sliboval père Louis ze své kazatelny, prostě jen... prázdnost.

Zasraná nicota.

Moje sestra otevřela ústa a já jsem viděl, že jsou plná dlouhých zubů lesklých jako nože. A dívka, která mi každý večer před spaním vyprávěla příběhy a která tančila na hudbu, kterou slyšela jen ona sama, se zvedla a praštila mě.

Bože na nebesích, měla takovou sílu. Necítil jsem nic, dokud jsem neupadl do bláta. A pak se mi najednou plížila po hrudníku a já jsem z jejího dechu cítil hnilobu a čerstvou krev, a když se mi její tesáky otřely o obličej, věděl jsem, že umřu. Když jsem se podíval do těch prázdných očí, přestože jsem to nenáviděl a bál jsem se toho, tak jsem to chtěl.

Vital jsem to.

Ale něco se ve mně v tu chvíli pohnulo. Jako když se medvěd vzbudí hladový po dlouhém zimním spánku. A když sestra otevřela shnilá ústa, popadl jsem ji za krk. Bože, byla tak silná, že by dokázala rozdrtit kosti na prášek, ale i tak se mi ji podařilo odstrčit. A když se mi sá-pala po obličejí zakrvácenými konečky prstů, cítil jsem, jak mou paži zaplavuje horko, jak mi mravenčí každý kousek kůže. Něco temného. Něco hlubokého. A pak Amélie zaječela tak, až jsem z toho měl žaludek na vodě, odtáhla se a svírala bublající maso na svém krku.

Z kůže jí stoupala rudá pára, jako by se jí krev v žilách začala vařit. Po tvářích jí stékaly rudé slzy a ječela. Ale v tu chvíli byla už celá ves-nice díky Celeninu křiku na nohou. Silné ruce popadly Amélii, odhodily ji pryč a jeden z členů rady jí k šatům přiložil pochodeň a ona vzplála jako hranice na Prvnoce. Julieta se plazila okolo s mojí seke-rou pořád zaseklou v kudrnaté hlavě, když ji taky podpálili, a ten zvuk, když hořela... Bože, to bylo... úděsné. Seděl jsem tam v blátě, Celene

skrčená vedle mě, a sledovali jsme, jak se naše sestra točí a víří jako živá pochodeň. Poslední děsivý tanec. Papa musel držet mama, aby se nevrhla do plamenů. Křičela hlasitěji než Amélie.

Tucetkrát mi koukali na krk, ale nenašli ani škrábanec. Celene mi tiskla ruku, ptala se, jestli jsem v pořádku. Pár lidí se na mě dívalo divně, přemýšleli, jak je možné, že jsem přežil. Père Louis to však prohlásil za zázrak. Že prý mě Bůh ušetřil, protože mám vykonat velké věci.

Jenže ten parchant stejně odmítal dívky normálně pohřbít. Prohlásil, že zemřely, aniž se vyzpovídaly ze svých hříchů. Jejich ostatky byly rozprášeny na křižovatce cest, aby už nikdy nenašly cestu domů. Hrob mé sestry měl zůstat navždy prázdný v neposvěcené půdě a její duše měla být na věčnost zatracená. I když mě Louis chválil, tak za tohle jsem toho zmetka fakt *nenáviděl*.

Améliin popel jsem ze sebe cítil ještě mnoho dní poté. Zdávalo se mi o ní celé roky. Někdy s ní přicházela i Julieta. Obě na mně seděly a líbaly mě po těle svými černými rty. Nicméně i když jsem neměl ani páru, co se mi to přihodilo nebo jak jsem pro jméno Boží přežil, jedno jsem věděl úplně jistě.“

„Že opravdu existují,“ řekl Jean-François.

„Ne. V srdci jsme už věřili, ledokrevný. Ach, všichni napudrovaní lordi z Augustinu, Coste a Asheve by nás měli za prostáčky. Avšak v Lorsonu se u ohně vždycky vyprávěly příběhy o upírech. O soumráčnicích, fae a podobném čarodějnictví. V nordlundských provinciích byla monstra stejně skutečná jako Bůh a jeho andělé.

Kostelní zvony však vyzváněly poledne, když se Amélie s Julietou vrátily domů. A nezdálo se, že by jim den nějak vadil. Všichni jsme věděli, co se protíví Mrtvým: oheň, stříbro, a především sluneční svit.“

Gabriel se na chvílku odmlčel, ztratil se v myšlenkách, v mračně šedivých očích nepřítomný výraz.

„Mohla za to dnesmrt, víš? Dokonce i po letech, v klášteře v San Michon, nedokázal nikdo ze stříbrosvatých vysvětlit, co se to stalo. Opat Khalid tvrdil, že na východě za mořem spadla velká hvězda a že z ohně stoupal dým tak hustý, až začernil slunce. Mistr Šedoruký říkal, že na nebesích zuřila jiná válka a že Bůh svrhl rebelující anděly s takovou nenávistí, že země byla vymrštna směrem k obloze a od té doby tam visí v závoji mezi jeho královstvím a peklem. Nikdo ale

doopravdy nevěděl, proč ten závoj zahalil oblohu. Ani tehdy, a možná to nikdo neví ani dnes.

Lidé z mojí vesnice věděli jen to, že ve dne byla skoro stejná tma jako v noci a noční tvorové nyní volně chodili i přes takzvaný den. Když jsem stál na té křižovatce, zatímco kolem rozprašovali popel mé sestry, držel jsem Celene za ruku a naše matka kvílela, bylo mi to jasné. Myslím, že část nás všech to věděla.“

„Věděla co?“ zeptal se Jean-François.

„Že to je začátek konce.“

„Neměj obavy, chevaliere. Všechno jednou skončí.“

Nato Gabriel vzhlédl a krvavě rudé oči se mu zaleskly.

„Oui, upíre. Všechno.“

✦ III ✦

BARVA TOUHY

„Co se stalo dál?“ zeptal se Jean-François.

Gabriel se zhluboka nadechl. „Mama už od chvíle, kdy moje sestra zemřela, nikdy nebyla jako dřív. Potom už jsem nikdy neviděl, že by se rodiče políbili. Jako by Améliin duch konečně zabil všechno to, co mezi nimi zbývalo. Smutek se přetavil ve vinu a vina ve vztek. Stal jsem se o Celene, jak nejlépe jsem dokázal, ale rostla ve spratka, pořád si říkala o potíže, a když žádné problémy nenašla, prostě je sama způsobila. Mama byla poznamenaná svým žalem, prázdná a zuřící. Papa hledal útěchu v lahvi a jeho pěsti byly těžší než kdykoli předtím. Rozseknuté rty a zlomené prsty.

Žádná marnost není tak hluboká jako ta, které člověk čelí sám. Žádná noc není tak temná jako ty, co stráví o samotě. Ale člověk se naučí žít s jakýmkoli břemenem. Jizvy jsou nakonec tak silné, že se z nich stane brnění. Cítil jsem, jak ve mně něco klíčí, jako semínko čekající v chladné zemi. Myslel jsem si, že takové to je, když se chlapec stává mužem. Popravdě jsem ale neměl zasraný tušení, co se ze mě stává.

I tak jsem ale rostl. Pořádně jsem se vytáhl a práce v kovárně proměnila moje svaly v ocel. Začal jsem si všimát, že se na mě holky z vesnice dívají tak, jak to mladé holky dělávají, šeptají si, když jdu kolem. Tehdy jsem ještě nevěděl proč, ale něco ve mně je přitahovalo. Naučil jsem se, jak ten šepot proměňovat v úsměvy, a ty úsměvy ještě v něco sladšího. Místo toho, abych musel polibky krást, dostával jsem je darem.

Patnácté zimy jsem začal chodit na dostaveníčka s dívkou jménem Ilsa, dcerou člena obecní rady, neteří samotného père Louise. Ukázalo

se, že když se rozhodnu, dokážu být pěkně vychcanej hajzlík, takže jsem se jednou v noci vkradl do domu jejího otce, vyšplhal jsem po chřadnoucím dubu hned za Ilsiným oknem. Zašeptal jsem do skla a ona mě pozvala dovnitř, ponořili jsme se do těch zoufalých, hladových polibků a prvních nešikovných pokusů, které zažehnou krev mladého muže plamenem.

Ale moje mama to neschvalovala. Nehádali jsme se často, ale jak došlo na Ilsu, Bože Všemohoucí, otrásla by zasranými nebesy. Varovala mě před tou holkou znovu a znovu. Jednoho večera jsme seděli u stolu, papa se tiše utápěl ve své vodce a Celene se šfourala v bramborové kaši, zatímco já a mama jsme zuřili. Znovu mě varovala před hladem ve mně. Abych si dával pozor, jinak mě celého pohltí.

Ale mě už unavoval rodičovský strach z toho, že udělám stejné chyby jako oni. A zuřil jsem, došla mi trpělivost, ukázal jsem na otce a zakřičel: ‚Nejsem on! *Vůbec* nejsem jako on!‘

A papa se na mě tehdy podíval, kdysi býval tak hezký, teď celý rozplizlý a změkklý pitím. ‚To teda nejsi, ty malej parchante.‘

‚Rafaeli!‘ křikla na něj mama. ‚Takhle nemluv!‘

Podíval se na ni a rty mu zkroutil hořký, tajemný úsměv. A tím to taky mohlo skončit, kdyby lev ve mně nebyl příliš rozzuřený na to, aby to nechal být.

‚Děkuju Bohu, že jsem parchant! Lepší nemít otce než někoho tak neschopného, jako jsi ty.‘

‚Tak neschopnej ti přijdu?‘ zachmuřil se papa a vstal. ‚Kdybys jen věděl, co všechno jsem dokázal, kluku. Patnáct let a nikdy jsem nevydechl jediný slovo, i když jsem vychovával takovej... hřích!‘

Jestli jsem hřích, tak potom tvůj. A jen proto, že jsi byl dost velký hlupák na to, abys zasel syna do holky, kterou jsi klátil, ačkoli jste se nevzali, nem...‘

Dál jsem se nedostal. Jeho pěst vyletěla jako už stovky nocí předtím. Mama zajechla, jako to dělala vždycky. Ale té noci jeho pěst nenašla svůj cíl. Místo toho jsem ji zachytil jen kousek od svého obličej. Byl jsem vyšší než on, ale on měl paže tlusté jako pekařova žena. Měl by být schopný rozmáznout mě jako mouchu. Já jsem ho ale strčil dozadu tak, až šokovaně vytřeštil oči. Pulz mi duněl v uších, a když jeho lebka dopadla na krb, krev mi začala buráct ve stínech za očima.

Když padl, viděl jsem, jak se jeho hlava rozsekla o římsu. A z té rány se vylila povodeň jasné a lesknoucí se červení.

Krev.

Už jsem ji samozřejmě viděl dřív. Rozmázlou na mých zlomených prstech a rozpatlanou po mojí oteklé tváři. Ale nikdy předtím jsem si nevšiml, jak je ta barva sytá, jak omamně voní, jako sůl a železo a květinový parfém, který se teď proplétal s písní mého burácejícího srdce. Hrdlo jsem měl vyprahlé, jazyk jako starou kožku, místo žaludku zívající, zející díru, když jsem se jednou třesoucí se rukou natáhl k té rozšiřující se skvrně.

„Gabe?“ zašeptala Celene.

„Gabrieli!“ zakřičela mama.

A jako by se kouzlo zlomilo při zakokrhání kohouta, opadlo to. Ta bolest. Ta prašná, vysušená touha. Postavil jsem se na třesoucích se nohách a zadíval se mama do očí. Viděl jsem tam nevyřčená tajemství. Děs, břemeno, které bylo každý rok těžší a těžší.

„Co se mi to děje, mama?“

Jen zavrtěla hlavou a poklekla vedle otce. „Je to v tobě, Gabrieli. Doufala jsem... modlila se k Bohu, aby to tak nebylo.“

„Co je ve mně?“

Nic neříkala, zírala na stíny na podlaze.

„Mama, řekni mi to! Pomoz mi!“

Zadívala se mi do očí. Lvíce, která mě vychovala, která mě naučila nosit mé jméno jako korunu. A tehdy jsem to uviděl – zoufalství matky, která by udělala cokoli, aby své lvíče ochránila, která si uvědomila, že zbývá jedna jediná možnost.

„Nemůžu, lásko moje. Ale možná znám někoho, kdo to dokáže.“

Nevěděl jsem, na co dalšího se ptát. Jaké odpovědi potřebuju. Mama už nemluvila a Celene se rozplakala, a tak jsem dohlédl na sestru, tak jako vždycky. Nic už ale nebylo jako dřív. Snažil jsem se mluvit s otcem, Bože pomoz mi, dokonce jsem se omluvil, ale on se na mě ani nepodíval. Pozoroval jsem ho, jak kladivem buší do kovadliny. Jeho ruce byly úžasné a strašlivé zároveň. Pamatoval jsem si, jak mě svíraly, když jsem byl ještě malý, velké a teplé, ukazovaly mi, jak nastražit past nebo máchnout mečem. Pamatoval jsem si, jak se stočily do klubka a dopadaly jako déšť. Stavěl věci a rozbíjel věci, můj

papa. A mně došlo, že možná jednou z těch věcí, které rozbil, jsem byl já.

Mým jediným útočištěm byla Ilsina náruč. A tak jsem ji vyhledával tak často, jak to jen bylo možné, plížil jsem se ven uprostřed noci a lezl do jejího pokoje oknem. Setkávali jsme se na místě, kde neměla slova žádný význam. Oba jsme byli vychováni v Jedné víře a přízrak hříchu nám vždycky visel nad hlavami. Ale dokonce ani sám Bůh nemůže vstoupit mezi dívku a chlapce, kteří po sobě skutečně touží. Žádné písmo, král ani zákon na zemi tuhle sílu nemají.

Jedné noci jsme byli blízko. Tak blízko, že jsme tím oba žhnuli. Její noční úbor vyhrnutý, moje kalhoty rozšněrované, rty mě skoro bolely z toho, jak na ně tiskla ty svoje. Dotek jejího nahého těla na mém byl opojný a chtíč po ní jako žízeň, která se ve mně vzdouvala. Cítil jsem její touhu, plnila mi plíce, až mě všechno bolelo. Dlouhé kaštanové kadeře měla zapletené mezi mými prsty a jazykem laskala ten můj.

„Miluješ mě?“ zašeptal jsem.

„Miluju tě,“ odpověděla

„Chceš mě?“ zeptal jsem se.

„Chci tě,“ vydechla.

Prevalili jsme se na postel, její dech se zrychlil a její oči viděly jen mě. „Ale nemůžeme, Gabrieli, nemůžeme.“

„Tohle není hřích,“ prosil jsem a líbal ji na krku. „Patří ti celé moje srdce.“

„A tobě to moje,“ šeptala. „Ale je můj čas, Gabrieli. Krvácím. Měli bychom počkat.“

Můj žaludek nad tím zajásal. A ačkoli pak promluvila znovu, já slyšel jen *krav*. Došlo mi, že to byla ta vůně, to byla ta touha, která ve mně teď zuřila.

Nedokázal bych ti říct důvod. V mých myšlenkách v tu chvíli žádný důvod neexistoval. Ale moje ústa sklouzla níž, přes hladké kopečky a údolí jejího těla, a já cítil, jak její srdce buší pod konečky mých prstů, které bloudily po jejích křivkách. Zachvěla se, když jsem jí jazykem obkroužil pupík, zamumlala ty nejtišší protesty, ačkoli už rozevírala nohy a vpletla si prsty do mých vlasů. A já jsem klesl mezi její stehna a přitiskl k ní ústa, cítil jsem, jak se chvěje. A jedna část mě v tu chvíli byla jen patnáctiletým klukem, nervózním jako jehně zjara, který

chtěl jen potěšit a naplnit svůj úkol. Ale zbytek mě, většina mě, byla plná hladu, temnějšího, než jsem kdy poznal.

Ilša si přitiskla prsty ke rtům, sevřela mi mezi stehny hlavu. A když jsem do ní vtiskl jazyk, ochutnal jsem to, Bože, ochutnal jsem, a skoro jsem z toho zešlel. Sůl a železo. Podzim a rez. Zaplavilo to můj jazyk a odpovědělo na každou otázku, kterou jsem neuměl položit. Protože odpověď byla stejná.

Vždycky byla stejná.

Krev.

Krev.

Cítil jsem se úplný takovým způsobem, o jehož existenci jsem neměl nejmenší tušení. Poznal jsem mír, v jehož existenci jsem nevěřil. Cítil jsem tuhle dívku, která se zmítala v příkrývkách a šeptala mé jméno, a ačkoli jsem jí před chvílí slíbil celé svoje srdce, teď nebyla ničím, *ničím*, kromě věci, kterou mi mohla dát, pokladu zavřeného za dveřmi hedvábného chrámu, volajícího na mě beze slov. Cítil jsem pnutí v dásních, a když jsem si přejel jazykem přes zuby, najednou byly ostré jako nože. Slyšel jsem pulz v Ilšiných stehnech, která se mi tiskla na uši, pokoušel jsem se otočit hlavu, zatímco ona vzdychla na protest. A pak, Bože pomáhej mi, jsem do ní zabořil zuby. Prohnula záda, každý sval se jí napnul, zaklonila hlavu a přitáhla si mě blíž, snažila se nekřičet.

A já jsem tehdy poznal barvu touhy. A ta barva byla rudá.

Co jsem? Co to dělám? Co se mi to pro jméno Boží děje? Možná bys čekal, že právě takové otázky se mi honily hlavou. Otázky, které by si kladl kdokoli přičetný. Ale pro mě nic neexistovalo. Nic kromě mých rtů na Ilšině kůži a povodni z té prokousnuté žíly, která mi prýštila do úst. Pil jsem jako vyprahlý pouštní písek, tisíc let bez vláhy. Pil jsem, jako by končil svět a jen další lok jí ho mohl zachránit, mě mohl zachránit, nás všechny před velkým finále cíhající ve tmě. Nemohl jsem přestat. Nechtěl jsem.

„Přestaň...“

Ilšino zašeptání prolomilo nekonečnou píseň v mé hlavě, chorál našich propletených srdcí. To její teď sláblo, bylo křehké jako srdce zlomeného ptáčka – a moje bušilo silněji než kdy předtím. Ale přesto si ta část mě, která tu dívku milovala, uvědomila, co zbytek mě dělá.

A nakonec jsem ústa odtrhl s hrozivým chraplavým zalapáním po dechu.

„Ach, Bože...“

Krev. Na prostěradle. Na jejích stehnech a v mé puse. A jak kouzlo mého polibku pominulo, jak odplynula temná touha, která se jí zmocnila, Ilsa uviděla, co jsem udělal. Její zvířecí část převládla, a už když jsem zvedal ruce, abych ji utišil, otevřela namodralé rty a zajede-la. Křik dívky, která pochopila, že příšera už nečihá pod postelí. Příšera je v té posteli s ní.

Uspěšel jsem dusot běžících nohou. Tiché zaklení. Ilsa znovu zajechla, v očích měla čirou hrůzu. A ta hrůza ke mně pronikla a proměnila mi vnitřnosti ve vodu. Hrůza kluka, který ublížil té, kterou miluje, kluka v posteli s dcerou, jejíž otec se právě blíží chodbou dunícími kroky, kluka, který se probudil z noční můry a zjistil, že noční můrou je on sám.

Dveře se rozlétly dokořán. Její otec tam stál v nočním úboru s dýkou v jedné ruce. A vykřikl: „Dobrý Bože Všemohoucí!“ Zatímco já se soukal ze zničené postele, ruce a bradu jsem měl zmáčené krví. Ilsa pořád ječela, otec zařval a máchl dýkou. Zalapal jsem po dechu, když mi po zádech přejelo ohnivě šlehnutí, ale už jsem byl pryč, pohyboval jsem se tak rychle, že se svět proměnil v rozmazanou šmouhu, ven z okna a do temnoty.

Přistál jsem bosý v blátě, natáhl si kalhoty a potácel se vpřed, dlaně jsem měl lepkavé a rudé. Slyšel jsem, jak se vesnice budí, Ilsin křik zvonil přes celé rozbahněné náměstí; slyšel jsem dusot bot hlídky a v temnotě zaplála světélka.

Byl jsem ztracený a sám a běžel jsem Bůh ví kam. Ale pak mi překvapeně došlo, že noc kolem mě je živá, že žhne tak jasně a překrásně jako kdysi den. Nohy jsem měl z oceli a srdce jako hrom, cítil jsem se každým coulem jako lev, po kterém jsem měl jméno. V tu chvíli jsem byl víc naživu a vyděšenější než kdykoli předtím, ale myšlenky jsem měl už dost jasné, abych se začal ptát. Co se mi to dělo? Co jsem to udělal? Přenesla na mě Amélie část svojí kletby? Nebo jsem byl něco úplně jiného?

Začalo sněžit. Slyšel jsem vyzvánění kostelních zvonů. A tak jsem spěchal vpřed, směrem k jedinému místu, kde jsem si myslel, že najdu

bezpečný přístav. Kam mládě prchá, upíre, když mu za patami běží vlci? Koho voják zavolá, když krvácí k smrti na bojišti?“

„Matku,“ odpověděl Jean-François.

„Matku,“ přikývl Gabriel. „Něco se mi snažila říct už té noci, kdy jsem srazil papa k zemi. Té noci, kdy mě krev poprvé přivolala. A tak jsem vpadl do dveří naší chalupy a volal jen ji. Vstala z postele a moje malá sestřička na mě zírala s vytřeštěnýma očima, bála se při pohledu na krev na mé tváři a dlaních. Papa zavrčel: ‚Bože, cos to udělal, kluku?‘ a Celene tiše zašeptala modlitbu. Ale mama mě sevřela v náruči a šeptala: ‚Neboj se, má lásko. Všechno bude dobré.‘

Na dveře dopadla těžká pěst. Vzteklé hlasy. Mama a papa si vyměnili jediný pohled, ale papa se ani nepohnul. A se rty stisknutými do tenké čáry si moje lvice přehodila přes ramena šál, vzala mě za zakrvácenou ruku a zavedla mě zpátky ven do zimy.

Čekala na nás polovina vesnice. Někteří drželi lucerny, žhnoucí cejchy nebo ikony Spasitele. Byl mezi nimi i člen obecní rady a père Louis, kněz svírající výtisk Zákonů jako meč. Pozvedl svatou knihu a ukázal na mě, hlas měl zhrublý stejným spravedlivým hněvem, jako když odsoudil mou sestru.

„Ohavnost!“

Mama vykřikla na protest, ale její hlas se ztratil ve vřavě. Podkovář mě popadl za ruku. Ale krev, kterou jsem ukradl, teď pulzovala, horká a rudá, ve všech prázdných místech mého těla a já jsem ho odrazil, jako by byl jen slámka. Vrhli se na mě další muži a já proti nim vyrazil, cítil jsem praskání kostí a maso, které se mi trhalo pod rukama. Ale zaútočili na mě jako dav a kněží říčel.

„Dostaňte ho! Ve jménu Božím!“

Je to jeden z nich,“ vykřikl někdo.

Jako jeho sestra!“ přidal se další.

Mama začala ječet a Celene cedila kletby a někde v té vřavě jsem slyšel i to, jak burácí papa, vykřikuje, že jsem jen kluk, jenom kluk. Cítil jsem, jak mě dav celého zakrváceného a jen napůl při smyslech vytáhl na nohy, a pomyslel jsem na Amélii, jak tančila a kvílela, zatímco ji stravovaly plameny. Přemýšlel jsem, jestli mě čeká stejný osud. Podíval jsem se do očí père Louise, toho zmetka, co mé sestře upřel pohřeb, na jazyku jsem měl nenávisť.

„Bezvěrný zkurvený zbabělče,‘ vyštěkl jsem. „Modlím se, abys zdechnul s řevem.“

Vzduch rozčísil výstřel, v uších mi zvonilo cvaknutí kolečkového zámku pistole. A dav najednou utichl, všechny oči se obrátily k postavám pomalu příjíždějícím po rozbahněné cestě.

Dvojice na bledých hřebcích jako andělé smrti ze stránek Zákonů. Vpředu jel hubený chlapík, vyžilý jako strašák. Na sobě měl kožený kabát, černý a těžký. Třírohý klobouk měl stažený do čela, límec vytažený přes pusu až k nosu. Viděl jsem jen pramen suchých, slámových vlasů a jeho oči. Duhovky měly ten nejsvětější odstín zelené, ale bělma byla tak podlitá krví, až byla vlastně červená. Vzadu na svém poníku vezl obyčejný pytel. Tvar uvnitř připomínal člověka. Na rameni mu seděl sokol, s lesklým šedivým peřím a třpytivýma zlatýma očima.

Druhý jezdec byl mladší, ramena měl širší, ale z tváře jsem mu zase skoro nic neviděl. Měl na sobě totéž, co ten první, u pasu dlouhý meč v pochvě. I on měl třírohý klobouk nízko stažený a díval se na dav ledově modrým pohledem.

Sníh teď padal hustěji, jeho chlad se mi zažíral do holé kůže. Jezdci měli u sedel připevněné malé lovecké svítilny a světlo se třpytilo na vločkách, velkých a ledových, které se snášely z oblohy. Na hrudích měli vyšité stříbrné sedmihvězdy.

Papa sundal ze zdi svůj starý válečný meč a mama nemohla popadnout dech, vlasy se jí uvolnily z copu. Celene tam stála s pevně sevřenými pěstmi, můj malý sprateček, který se chystal bránit svého velkého bratra, zatímco se ti dva poníci pomalu blížili k domu. Všichni jsme cítili tíhu toho okamžiku. Sledoval jsem ty divné muže a všiml si, jak ušlechtilí jsou jejich koně, jak dobře strážené jejich kabátce, že nit tvořící hvězdy na jejich hrudi není vůbec nit, ale opravdové, skutečné stříbro. A ten, co jel vpředu, zastrčil zbraň zpátky do kabátce a svým voláním přehlušil píseň mého tepu.

Jsem frère Šedoruký, stříbrosvatý ze San Michon.‘

Ukázal na mě.

„A přišel jsem si pro toho chlapce.““

✦ IV ✦

JEHNĚ NA PORÁŽKU

„Vitr kvílel jako hladový vlk a sníh se mi lepil na zkrvavenou kůži. Pohlédl jsem na père Louise a všiml si, jak zachmuřil čelo. „Monsieur, tenhle kluk provozuje čarodějnictví a nechutné rituály s krví. Je zlý. Je *prokletý!*“

Mezi shromážděnými lidmi se rozběhl vztekly šepot. Avšak tenhle muž jménem Šedoruký prostě sáhl do záhybů svého svrchníku a vytáhl svitek pergamenu. Nesl císařskou pečeť: v hroudě zatvrdlého pečetního vosku červeného jako jablko se skvěl jednorozec a pět zkřížených mečů.

„Na rozkaz Alexandra III., císaře Elidaenu a ochránce Svaté církve Boží, jemuž nemůže nikdo pod nebesy nic upřít, mám pravomoc rekrutovat kteréhokoli a každého občana, jehož si vyberu, pro naši spravedlivou věc. A zvolil jsem si jeho.“

„Rekrutovat?“ vztekal se člen rady. „Tuhletu obludnost? Kam?“

Muž vytáhl z pochvy obouruční meč a já jsem zadržel dech. Ač krvácející a pomlácený, stále jsem byl kovářovým chlapcem a z takového meče bych mohl mít mokré sny. Ocel byla protkaná pramínky stříbra, takže připomínala intarzované dřevo. Na hlavici byla sedmihvězda, upomínající na sedm mučedníků, obkroužená kolem Spasitele. V mdlé záři luceren to skoro vypadalo, jako by světélkovala.

„Jsme Ordo Argent,“ odvětil Šedoruký. „Stříbrný řád San Michon. A *přesně* takovéhle obludnosti potřebujeme, monsieur. Neboť naši nepřátelé jsou ještě obludnější, a jestliže padneme my, padne i mocná Boží církev, jakož i jeho království na zemi a celý svět lidí.“

„Kdo je ten nepřítel?“ chtěl vědět père Louis.

Šedoruký se zahleděl na kněze a v krvavě rudých očích se mu zrcadlilo světlo lucerny. Sokol, který mu seděl na rameni, roztáhl křídla, když se bratr natáhl pro pytel, jež měl přehozený přes svého oře, a shodil ho do bláta. Když dopadl na zem, zavrčel, a já jsem si pomyslel, že má tvar muže. Ta věc, která se vydrápala ven z hrubé látky, však nebyla mužem ani trochu.

Bylo to oděné v hadrech a vyzáběle až na kost. Maso to mělo tence napjaté na kostech, až to připomínalo kostlivce potaženého kůží. Jeho oči byly smrtelně bílé, rozšklebené rty odhalovaly zuby, které však byly dlouhé a ostré jako vlčí tesáky. Zvedlo se to z bláta a z hrdla se tomu vydral zvuk připomínající škvařící se sádlo. Všichni vesničané kolem mě řvali hrůzou.

Najednou mi zase bylo třináct a stál jsem uprostřed blátivé ulice, když se Amélie s Julietou vrátily domů. A měl jsem strach, to ano. Společně s ním se však vrátila i vzpomínka na mou sestru. Pocítil jsem tu starou známou nenávist, která mi vřela v hrudi a nutila mě zatnout zuby. V nenávisti se dá nalézt síla. A velkou odvahu zažehne jen vztek. Místo toho, abych křičel nebo ustoupil jako muži kolem mě, stál jsem tam s nohama doširoka rozkročenýma. Nadechl jsem se. A zvedl jsem kurva do vzduchu svoje pěsti.“

„Úchvatné,“ zamumlal Jean-François.

„Nedělal jsem to, abych někoho uchvátil,“ zavrčel Gabriel. „Když vím to, co vím, přeju si při Bohu, abych tenkrát byl býval vzal nohy na ramena. Kéž bych si tenkrát býval nachcal do gatí, kvičel a volal maminku.“

Gabriel si prohrábl rukou vlasy a povzdech si.

„Říkej tomu, jak chceš. Instinkt. Hloupost. Prostě se tak rodíme. Nedá se to změnit, stejně jako není možné změnit vůli větru nebo barvu očí Boha. A samozřejmě, té věci, která se ke mně potácela, byly moje pěsti úplně u prdele. Na uzdě to však držel stříbrný řetěz, jímž to bylo přivázané k sedlu Šedorukého. Rukama se mi to sápal po hlavě. Frère sesedl. Když jeho vysoké boty dopadly do bláta, až to mlasklo, otočila se ta vyhladovělá vychrtlina a přísahám na sedm mučedníků, slyšel jsem, jak fňukla. Šedoruký pozvedl meč, který se ve tmě zablýskl. A když udeřil, Bože nad námi, byl tak rychlý, že jsem to málem ani nestihl sledovat.

Postříbřená hlavice narazila té obludě do čelisti. Viděl jsem spršku tmavé krve a zubů. Šedoruký s tou zbraní naháněl strach a já jsem se ošil, když na tu obludnost útočil znovu a znovu, dokud se nezhroutila a nezbyla z ní jen sténající hromádka. Šedoruký pak botou zatlačil její tvář do bláta. Když pohlédl na père Louise, spatřil jsem v jeho tváři stejnou nenávist, která bublala v mém srdci. ‚Kdo je naším nepřitelem, dobrý otče?‘

Rozhlédl se po vyděšených vesničanech a rudýma očima nakonec spočinul na mně.

‚Mrtví.‘

Gabriel de León se ve své chladné cele odmlčel a přejel si rukou po strništi na bradě. Slyšel ta slova tak jasně, jako by Šedorukého věznili spolu s ním. Měl skoro nutkání se ohlédnout přes rameno, jestli tam ten starý parchant náhodou není.

‚Jak melodramatické,‘ zívł Jean-François z krve Chastainů.

Gabriel pokrčil rameny. ‚Šedoruký to měl v krvi. Když si mě však prohlížel těma svýma jasnýma krvavýma očima, cítil jsem, jak si mě přeměřuje. Zvedl ruku v rukavici a rozepnul si límec, abych ho pořádně viděl. Mrtvolně bledá pleť. Tvář vysochaná krutostí. Vypadal, jako by za sebou nechával modřiny i na posteli, kde spal.

‚Už jsi něco takového viděl,‘ řekl a kývl směrem k obludě.

Dlouho jsem musel hledat slova. ‚Byla to moje... moje sestra.‘

Pohlédl na mama a pak zpátky na mě. ‚Jmenuješ se Gabriel de León.‘

‚Oui, frère.‘

Usmál se, jako by mu moje jméno připadalo vtípné. ‚Teď patříš k nám, lvíčku.‘

Pak jsem se otočil na mama. A když jsem v její tváři spatřil rezignaci, konečně mi to došlo. Tihle muži tady byli na její žádost. Tenhle Šedoruký byl tou pomocí, již jsem od ní žádal – a kterou mi ona nemohla poskytnout. V očích měla slzy. Výraz agonie lvice, která by udělala cokoli, aby ochránila své mládě, ale ví, že se už nic jiného dělat nedá.

‚Ne!‘ vykřikla Celene. ‚Mého bratra si neodvedete!‘

‚Celene, teď mlč!‘ šeptla mama.

‚Neodvedou si ho!‘ ječela. ‚Schovej se za mě, Gabe!‘

Vstoupil jsem mezi frère a svou sestru, která mu hrozila zařatými pěstmi, a pevně jsem ji objal, zatímco se mračila na jezdce za mými zády. Věděl jsem, že by Šedorukému vyškřábala oči z důlků, kdyby jen mohla. Když jsem se však střetl s jeho chladným pohledem, bylo mi to jasné.

„Tohle jsou muži Boha, sestro,“ řekl jsem jí. „Tohle je jeho vůle.“

„Nemůžeš odejít!“ vyštěkla Celene. „Není to fér!“

„Možná není. Ale kdo jsem já, abych odporoval Všemohoucímu?“

Nebudu lhát, byl jsem vyděšený. Nepřál jsem si opustit svou famille ani svůj maličký svět. Vesničané však pořád stáli kolem nás a hleděli na mě se strachem a zuřivostí v očích. Zuby jsem měl stejně neostře jako vždycky, avšak ústa mi stále ještě lemovala Ilsina rudá krev. A chvílku se zdálo, jako by všechno balancovalo na ostří nože. Takové momenty cítíš v duši. Tihle muži mi nabízeli spásu. Cestu k životu, který jsem si nikdy nepředstavoval. I tak jsem však věděl, že za to zaplatím strašlivou cenu. A mama to věděla také.

Jak moc jsem ale měl na vybranou? Zůstat jsem nemohl, ne po tom, čeho jsem se dopustil. Nevěděl jsem, co se ze mě stává, neměl jsem žádné odpovědi, ale tihle muži možná ano. A jak jsem řekl své sestře, kdo by se protivil vůli nebes? Kdo by odporoval tomu, jenž ho stvořil? A tak jsem se zhluboka nadechl a přijal jsem, co mi Šedoruký nabízel.“

Gabriel vzhlédl směrem k obloze a povzdechl si.

„A to bylo celé. Jehně na porážku.“

„A rovnou si tě odvedli?“ zeptal se Jean-François.

„Dopřáli mi chvílku s rodinou. Papa neměl co říct, ale v ruce třímal meč a já jsem věděl, že když byl můj život v nebezpečí, snažil se ho, jakkoli bezmocně, ochránit. Báł jsem se, co bude s Celene, když se o ni nebudu moct starat, nemohl jsem však dělat nic. I tak jsem ale varoval papa. Varoval jsem ho, kurva.“

„Dávej pozor na svou dceru. Je to jediné dítě, které ti zůstalo.“

Mama plakala, když jsem ji líbal na rozloučenou, a já jsem taky plakal a objímal přitom Celene. Mama mi radila, abych se měl na pozoru před nestvůrou. Před nestvůrou a všemi jejími hlady. Celý svět se mi rozpadal na kousky, ale co jsem mohl dělat? Strhával mě proud řeky, ale i tehdy jsem byl dost starý na to, abych to chápal: že je roz-

díl mezi těmi, kdo plavou s proudem, a těmi, kdo se utopí, když proti němu bojují. A říká se tomu moudrost.

„Necházej, Gabe,“ prosila Celene. „Nechávej mě tu samotnou.“
„Vrátím se,“ slíbil jsem jí a políbil ji na čelo. „Starej se místo mě o maminku, spratečku.“

Mladík, který přijel za Šedorukým, ode mě Celene odtrhl a beze slova útěchy mě vystrkal na hřbet svého poníka. Pak zamotal skuhrající obludnost zpátky do řetězů a do pytle a přehodil ji přes oře Šedorukého. Frère se rozhlédl po shromážděných vesničanech bledýma, krvavýma očima.

„Tuhle obludnost jsme chytili před třemi dny na západ odsud. A dřív, než jich bude méně, jich bude víc. Nadcházejí temné dny a noci ještě temnější. Rozsviňte svíce v oknech. Nepouštějte si do svých domovů žádné cizince. Ať vám vždy hoří oheň v krbu a láska k Bohu ve vašich srdcích. *Zvítězíme*. Neboť jsme stříbro.“

„Jsme stříbro,“ zopakoval mladík jako ozvěna.

Malá Celene brečela a já jsem zamával na rozloučenou. Zavolal jsem na mama, že ji mám moc rád, ona však jen upřeně hleděla na oblohu a slzy jí zamrzaly na tvářích. Nepamatuju si, že bych si kdy připadal tak ztracený, jako když jsme tenkrát odjížděli z Lorsonu a já jsem sledoval svou rodinu skrz padající sníh, dokud se nevzdálili tak, až přestali být vidět a pohltilo je šero.“

„Patnáctiletý chlapec,“ povzdechl si Jean-François a přešel si po peří u krku.

„Oui,“ přikývl Gabriel.

„A nám říkáš monstra.“

Gabrielovy oči se zahleděly do upírových a jeho hlas zněl jako ocel.

„Oui.“

✦ V ✦

OHEŇ V NOCI

Jean-François se pousmál. „Takže z Lorsonu do San Michon?“

Gabriel přikývl. „Jeli jsme po Cesmínové cestě několik týdnů. Mrzlo a ten kabát, který mi dali, mě neuchránil před chladem, který se ve mně usadil. Pořád mi to všechno běželo hlavou. Vzpomínka na to, co jsem provedl Ilse. Na temné nebe, které se mi rozhostilo v ústech, když jsem ochutnal její krev. Na to monstrum, které Šedoruký vytáhl z pytle. Pořád ho měl přehozený přes svého koně. Vůbec jsem nevěděl, co si o tom všem mám myslet.“

„Pověděl ti frère Šedoruký, co se bude dít?“

„Neřekl mi nic. A nejdřív jsem se taky bál zeptat. V Šedorukém planul takový oheň, až se zdálo, že by se jeden mohl spálit, kdyby přišel moc blízko. Byl kost a kůže, bradu i lícní kosti měl ostré jako břitva, vlasy jako špinavou slámu. Když žvýkal jídlo, vypadalo to, jako by ho nenáviděl, valnou většinu času k odpočinku trávil v modlitbách a příležitostně je přerušil, jen aby si bičoval záda svým vlastním páskem. Když jsem na něj zkusel mluvit, zíral na mě tak dlouho, dokud jsem nezmlkl.“

Náklonnost projevoval jenom sokolovi, který jel s ním. Říkal mu Střelec a lpěl na tom posraným ptákovi jak otec na synovi. Ta nejpodivnější věc na něm ale vyšla najevo prvního rána, když se přede mnou myl.

Když si sundal tuniku, aby se vykoupal u našeho vědra, spatřil jsem, že je celé jeho tělo pokryté tetováním. Nějaká už jsem předtím viděl – spirály fae u Ossijců a podobné –, ale tetování Šedorukého byla něco úplně jiného.“

Gabriel přešel konečky prstů po ornamentech na hřbetech svých rukou.

„Inkoust byl takovýhle. Tmavý, ale s kovovým leskem. Se stříbrným pigmentem. Celá záda Šedorukého pokrývala matka-panna. Po rukou se mu ve spirálách klikatily svatorůže, meče a zástupy andělů a na hrudi měl vyobrazených sedm vlků za sedm mučedníků. Mladý učeň, který jel s ním, byl potetovaný míň, ale i tak měl na hrudi krásný obrazec z růží a hadů. Na levém předloktí se mu skvěla Naél, anděl blaženosti, a na bicepsu měl Sarai, anděla moru, její nádherná můří křídla se rozpínala do široka. A oba měli na levé dlani vytetovanou sedmihvězdu.“

Gabriel převrátil ruku a ukázal upírovi svou dlaň. A tam se mu mezi mozoly a jizvami skvěla v dokonalém kruhu sedmihvězda.

„Zajímalo by mě,“ přemítal Jean-François, „proč vám váš řád takhle znesvětil těla.“

„Stříbrosvatí to nazývají aegis. Nemá smysl nosit brnění při boji s monstry, která snadno dokážou rozpárat plátovou zbroj. Brnění člověka zpomaluje. Je hlučné. Když je však tvá víra ve Všemohoucího dostatečně silná, jsi díky aegis *nedotknutelný*. Je úplně jedno, na jakou noční obludu narazíš, jestli na soumračníka, fae, ledokrevného, žádná z nich nestrpí dotek stříbra. A vás Bůh nenávidí obzvlášť, upíre. Vám nahání strach už jenom to, když vidíte svaté ikony. Krčíte se, jen co zahlédnete sedmihvězdu. Kolo. Matku-pannu a mučedníky.“

Upír ukázal na Gabrielovu dlaň. „Tak proč se netřesu strachy, de Leóne?“

„Protože Bůh mě nenávidí víc než tebe.“

Jean-François se usmál. „Předpokládám, že toho máš víc.“

„Mnohem víc.“

„... Mohl bych to vidět?“

Gabriel se té věci podíval do očí. Rozhostilo se mezi nimi ticho, hluboké na tři dechy. Upír si přešel jazykem po rtech, sytě červených, vlhkých.

Stříbrosvatý pokrčil rameny. „Jak je libo.“

Postavil se, a jak vstával, jeho křeslo zavržalo. Pomalu zvedl ruku, sundal si kabátec, rozvázal si tuniku a přetáhl ji přes hlavu, a odhalil tak svůj nahý trup. Upírovi unikl ze rtů vzdech, tichounký jako šepot.

Stříbrosvatý byl samá šlacha a sval, světlo lucerny důkladně vykreslilo stíny ve všech záhybech a prohlubních na jeho těle. Kůži mu zdobila spousta jizev – od čepelí, spárů a Spasitel ví, čeho všeho ještě. Kromě toho byl ale Gabriel de León taky potetovaný od krku k pupíku a až po klouby na rukou. Bylo by to dechberoucí umělecké dílo, kdyby historik měl nějaký dech, který by mu bylo možné sebrat. Na pravé paži stříbrosvatého se skvěla Eloise, anděl odplaty, s připraveným mečem a štítem. Na levé měl Chiaru, slepého anděla slitování, a Eirene, anděla naděje. Hrud' mu zdobil řvoucí lev se sedmihvězdami v očích a na vypracovaných břišních svalech se zase skvěl kruh mečů. Dál zdobily jeho trup a paže holubice a sluneční paprsky, Spasitel a matka-panna. Vzduch hutněl čímsi temným.

„Nádhera,“ zašeptal Jean-François.

„Dílo výjimečné umělkyně,“ odvětil Gabriel.

Stříbrosvatý si zase oblékl tuniku a posadil se.

„Merci, de Leóné.“ Jean-François si ho dál kreslil, evidentně po paměti. „Mluvil jsi o Šedorukém. O tom, co ti pověděl, než jste přijeli.“

„Jak jsem říkal, tak nejdřív co nejmíň to šlo. A tak jsem byl ponechán, abych přemýšlel v tichosti. Jak moc jsem ublížil Ilse? Jak se stalo, že jsem byl tak silný, že jsem dokázal muže odhodit jako hračky? Měl jsem pocit, že radní do mě dýkou zakrojil až na kost, ale ta rána teď tak zle nevypadala. Jak bylo cokoli z toho ve jménu Všemohoucího vůbec možné? Neměl jsem odpověď ani na jednu z těch otázek.“ Gabriel opět pokrčil rameny. „Nakonec to ale přišlo. Naše nesourodá skupinka se jednoho večera ukládala ke spánku v nordlundské divočině, ve stínu umírajících sosen hned vedle Cesmínové cesty. Na cestě jsme byli devět dní.

Mladý jezdec, jenž doprovázel Šedorukého, byl novicem řádu a jmenoval se Aaron de Coste. Něco jako učeň. Na pohled takové princátko, husté blond vlasy, jasně modré oči a tvář, ze které dívky omdlávaly. Byl starší než já. Tipoval jsem ho na osmnáct. ‚Coste‘ bylo baronství v severním Nordlundu a předpokládal jsem, že je s nimi asi nějak příbuzný, on o sobě však nic neprozradil. Mluvil se mnou jedině, když mi něco rozkazoval. Šedorukému říkal ‚mistře‘, mě však tituloval ‚vidláku‘. Vždycky to slovo vyplivl, jako by chutnalo po sračkách.

Kdykoli jsme byli nuceni zastavit venku v otevřeném prostoru, Šedoruký vždycky pověsil tu věc, kterou chytil, na větev nějakého

stromu poblíž. Netušil jsem, proč to tou dobou už dávno nezabil. De Coste mi nařídil, abych nasbíral dřevo, a pak rozdělal oheň a rozhičoval ho, co to šlo. Učeň nebo pán si šli lehnout, zatímco ten druhý zůstal na hlídce. Často u toho bdění kouřili dýmku nacpanou podivným krvavě rudým práškem. Všiml jsem si, že jejich oči přitom mění barvu, jejich bělma zaplavilo tolik krve, až byla úplně rudá. Jednou jsem de Costeho poprosil, jestli bych to mohl taky zkusit, a on se jen ušklíbl.

„Už brzo, vidláku.“

Každopádně, toho večera si de Coste brousil meč. Byla to nádherná zbraň. Ze stříbra a oceli s andělem smrti Mahné s rozepjatými křídly na zástitě. Střelec seděl na větvi nad námi a sokolí oči mu svítily do tmy. Zajatec Šedorukého visel v pytli bez hnutí už několik hodin. Jedno z polen v ohni však zapraskalo a vyvalil se roj jisker. De Costemu ujela ruka a pěkně hluboko se řízl do prstu. A najednou ta věc visící nahoře na větvi začala sténat a zmítala se jako ryba na suchu.

Šedoruký se jako obvykle modlil, záda měl celá rudá a rozdrásaná do masa, jak se bičoval. Otevřel oči a zavrčel: „Sklapni, pijavice.“ Tělo sebou však začalo ještě víc házet.

„Krrrrr,“ žadonilo to. „Krrrrmiiit.“

Pohlédl jsem na krev, která odkapávala de Costemu z prstu, a stáhl se mi žaludek, protože z té vůně mě zamrazilo podél páteře. A Šedoruký vyplivl nejpříšernější kletbu, jakou jsem za svůj mladý život slyšel, zvedl se z kolen a vytasil svůj postříbřený meč.

Pak rozběsněný přešel kolem ohniště, rozvázal pytel a zmlátil tu věc takovým způsobem, že jsem nikdy ještě nic takového neviděl. Ječelo to, když to uhodil hlavicí meče, stříbro syčelo, když se dotklo poraněné kůže. Šedoruký se dál rozmachoval a monstrem už neřvalo, ale jen skuhralo, a on ho pořád mlátil, kosti křupaly, maso pleskalo, dokud, Bůh je mi svědkem, ta věc nezačala bulit jako děcko.

„Dost!“ vykřikl jsem.

Šedoruký se na mě otočil, oči jako oheň. Byl jsem sakra statečný, nebo sakra pitomý, můžeš si vybrat, ale ať už ta věc byla monstrem nebo ne, tohle mi připadalo jako mučení. Podíval jsem se na tu hroznou věc, jak vzlyká na větvi, a prohlásil jsem: „Už má dost. Frère, pro smilování.““

Gabriel si povzdechl a opřel se lokty o kolena.

„Bože Všemohoucí. Myslel jsem si, že na svém otci jsem viděl, jak vypadá hněv. Nic tak děsivého jako výraz, který měl v tu chvíli ve tváři Šedoruký, jsem však ještě nezažil.

„Smilování?“ vyštěkl.

Přešel ke mně a já jsem poznal výraz v jeho očích – ten samý, jaký měl papa, když se chystal pozvednout pěsti. Pokusil jsem se Šedorukého odstrčit, ale Bože, byl silný, vytáhl mě na nohy a praštil mě do obličeje. Roztrhl mi ret a za očima se mi roztančily černé hvězdičky. Cítil jsem, jak mě vleče k té věci visící na stromě, jak mě drží za zátylek. A stejně jako když voda uhasí plamen, odumřelo skuhrání a mrtvola opět oživila. V očích tomu plálo šílenství. Hlad, jaký jsem ještě nespatriil. Zařval jsem strachy, ale Šedoruký mě přitáhl blíž a obluda se sápala po mém krvácejícím rtu.

„Ty máš slitování s touhle zrudností?“

„Prosím, frère! Nechte toho!“

Šedoruký mě znovu praštil, mnohem tvrději, než mě kdy mlátil otec, a srazil mě do zmrzlého bláta. Podíval jsem se na de Costeho, jestli mi pomůže, učeň však ani nehnul brvou. Šedoruký se nade mnou tyčil a z očí mu šlehaly plameny hněvu.

„Zbav své srdce slitování, kluku. Zažehni ve své hrudi oheň a vypal ho až ke kořenům. Náš nepřítel nezná lásku, nemá výčitky svědomí, nezná soudržnost ani náklonnost! Zná jenom hlad!“ Ukázal na tu věc, která stále dychtila po mé krvi. „Kdyby to tahle odpornost měla dovoleno, rozpárala by tě od přirození po bradu a rochnila by se v tobě jak prase v žitě. A zítra večer, nebo možná pozítří, bys povstal, stejně bez duše jako ta věc, která tě zabila! A hleděl bys jenom uhasit žízeň srdcokrví poštelců, kteří neznají nic než lítost!“

Křičel, až to přehlušilo praskání ohně i můj dunivý tep. Pohlédl jsem do očí té žijící mrtvole, která se sápala po mých zkrvavených ústech, a pocítil jsem, jak se naplňuji tou samou nenávistí, tím samým odporem jako toho dne, kdy se moje sestra vrátila domů.

„Co jsou zač?“ slyšel jsem se, jak šeptám.

Oči Šedorukého planuly jako pochodeň. „Říkáme jim zatracení, lvíčku.“

„Ale co jsou zač?“

Zíral na mě, a jakkoli jsem si to přál, nedokázal jsem odvrátit zrak. V tu chvíli se přes něj přelilo ticho. Smutek mu zjemnil kruté linie ve tváři. Podal mi ruku a já jsem nevěděl, co dělat, tak jsem se jí chytil. Šedoruký mě dovedl k ohništi a posadil mě. Hleděl do plamenů a de Coste tomu v tichosti přihlížel.

„Co víš o ledokrevných, chlapče?“ zeptal se Šedoruký nakonec.

„Živí se živou krví. Nestárnou. Nemají duši.“

„Oui. A jak vznikají?“

„Všichni, koho zabijí, se jimi stanou.“

V ten okamžik na mě Šedoruký pohlédl. „Díky Bohu, že to není pravda, chlapče. Kdyby to tak bylo, už bychom byli ztraceni.“

Rozhostilo se ticho narušované jen praskáním ohně. Cítil jsem ve vzduchu tíhu. Nával adrenalinu. Tohle byly první odpovědi, které mi Šedoruký za devět dnů dal, a teď, když mluvil, jsem nechtěl, aby přestal. „Prosím, frère. Co jsou zač?“

Šedoruký si přešel rukou po špičaté bradě, pohled upřený kamsi hluboko do plamenů. Odhadoval jsem, že mu je tak třicet, ale podle ustaraných vrásek kolem úst a očí vypadal mnohem starší. Pořád jsem se ho bál – bál jsem se jeho pěstí, stejně jako jsem se bál otcových –, nicméně jsem přemítal, proč je vlastně takový. Jestli kdysi býval chlapcem jako já.

„Teď dobře poslouvej,“ řekl. „A poslouvej pořádně. Ledokrevní předávají svou kletbu těm, které zabijí. Ale *ne* vždycky. Nemohou si vybrat, na koho to soužení přejde. A zdá se, že neexistuje žádné pravidlo, podle kterého by se některé oběti staly jimi a jiné prostě zůstaly mrtvé. Stává se, že oběti vstanou jen chvílku po smrti. Ale mnohem častěji uběhnou dny, nebo dokonce týdny. A mezitím se s mrtvolou děje to samé, co se vším masem. Když oběť ledokrevného vstane, zůstane navždy v té podobě, již zrovna v tu chvíli má. Krásná a celistvá. Nebo taky ne.“ Zalétl pohledem k visícímu monstru. „Dřív, když se oběti Proměnily několik dní po smrti, slunce s nimi brzy zatočilo. Mozek shnil společně s tělem. A ledokrevní bez mozku prostě zanikli s prvním úsvitem. Ale teď...“

„Dnesmrt,“ zašeptal jsem.

„Oui. Slunce jim už neubližuje. A tak žijí dál. Toulají se po světě. Zabíjejí. A za těch sedm let od chvíle, kdy nás denní hvězda zradila, se množí.“

„Kolik jich je?“ zamumlal jsem a olízl si rozseklý ret.
„Na západ od Talhostu, za Bohem seslanými horami? Tisíce...“
„U sedmi mučedníků...“

Je to horší, než co víš, lvíčku. Ti nejstarší a nejnebezpečnější, ti krásní, kteří si říkají úctykrevní? Dřív žili v utajení. Před čtyřmi měsíci však úctykrevný lord vedl celou *armádu* zatracených proti hradbám Vellene. Pochodoval ulicemi jako anděl smrti, bledý, šílený a imunní vůči jakékoli čepeli. Zabil vlastního bratrance Jeho císařské Výsosti a prohlásil se pánem pevnosti. Teď se roztahuje dál do Talhostu a s každým dalším masakrem se k němu přidávají další a další Mrtví. Pár z nich vstane jako úctykrevní, navždy mladí a neumírající. A mnohem víc jich je znetvořených, odporných a shnilých. Avšak *všichni* zabítí podléhají jeho vůli. Říká se, že on je tím úplně nejstarším ledokrevným, jenž kráčí po této zemi. Jmenuje se Fabién Voss. Sám se však prohlásil Věčným králem.“

Při tom pomyslení se mi žaludek obrátil naruby. Pokusil jsem se představit si celé legie ledokrevných, jak obléhají lidská města. Stvoření stará stovky let zadupávající den světskýma nohama.

„A jak...“

Zavrtěl jsem hlavou, v krku jsem měl sucho. Vzpomněl jsem si, jak mi hrdlem protékala Ilsina krev sladká jako med. Jaká to byla slast, když moje zuby pronikly skrz hladkou kůži na jejím stehně. Špičáky už jsem neměl tak ostré jako předtím, ale pořád jsem je cítil, stejně jako žízeň ukrývající se pod povrchem. Přemítal jsem, jestli a kdy by se mohla znovu probudit.

„A jak do toho všeho zapadám já?“

Šedoruký na mě pohlédl úkosem. V ohni prasklo polínko, do tmy se vyvalily jiskry. „Co víš o svém otci, lvíčku?“

„Byl to voják. Průzkumník v armádě Phili...“

„Ne o tom muži, který tě vychoval. O svém *otci*.“

A v tu chvíli mi to došlo. Zasáhlo mě to jako lavina. Pochopil jsem, proč otcovy pěsti tloukly mě, a ne mé sestry. Co měl na mysli, když říkal, že pod svou střechou vychoval hřích. Rty jsem měl zdřevěnělé a oteklé. Ta slova byla moc velká na to, abych je dokázal vyslovit.

„Můj otec...“

„Byl upír.“

To se ozval Aaron de Coste, upřeně na mě hleděl skrz plameny.

„Ne,“ vydechl jsem. „Ne... ne, mama by nikdy...“

„Doufala, že nejsi jeho. Oba doufali.“ Šedoruký mě poplácal po koleni a jeho pohled zjemnilo něco... skoro jako lítost. „Neměj jí to za zlé, lvíčku. V očích, které nedokážou opravdu vidět, jsou úctykrevní krásní. Mocní. Svou vůlí dokážou ohnout i tu nejsilnější mysl a jejich ústa jsou jako nejsladší med.“

Pomyslel jsem na Ilsu, bezmocnou kvůli vášni, s níž jsem ji téměř vypil k smrti. Pohlédl jsem nejdřív na mrtvolu visící na stromě a pak na své ruce s naprostým odporem.

„Já... jsem jako oni?“

„Ne, vidláku,“ řekl de Coste. „Jsi jako *my*.“

„Ty jsi něco napůl,“ prohlásil frère. „To, čemu říkáme bledokrevný.“

Koukal jsem z jednoho na druhého a všiml jsem si, že mají kůži bledou jako duchové, stejně jako já.

„Proměňujeme se, když se z nás stávají muži,“ řekl Šedoruký. „A s postupem času se to zhoršuje. Dědíme některé z darů našich otců. Sílu. Rychlost. A další dary, v závislosti na tom, do které pokrevní linie náleželi. Dědíme však také jejich žízeň. Touhu po krvi, která je vede k vraždění a nás k šílenství. Jsme plody *hříchu*, chlapče. Nenech se mýlit, my jsme Bohem prokletí. A jediný způsob, jak odvrátit jeho věčný hněv a vysloužit si pro své zatracené duše místo v nebi, je bojovat a umírat za jeho Svatou církev.“

„Ten... Stříbrný řád, o kterém jsi mluvil?“

„Ordo Argent,“ přikývl Šedoruký. „Jsme stříbrným plamenem, jenž hoří mezi lidstvem a temnotou. Honíme a zabíjíme monstra, která chtějí pozřít svět lidí. Fae a padlé. Soumračníky a čaroděje. Povstale a zatracené. A oui, dokonce úctykrevné. Upíří kdysi žili ve stínech. Teď se však úctykrevní slunce nebojí. A legie Věčného krále se rozrůstají každou nocí. Takže my, synové hříchu, za to musíme zaplatit. Buď se jim postavíme, nebo padneme.“

„Takže... bychom měli bojovat proti Věčnému králi a jeho armádě?“

„Armády bojují s armádami. Císařovna Isabella však přesvědčila císaře Alexandra, že potřebuje břitvu stejně jako kladivo. Ordo Argent je břitva. Existujeme v souladu s posvátnou tradicí, nikdy dřív jsme však nebyli pod císařským patronátem. Císařští generálové budou obléhat

a hájit své linie. My však udeříme jako hadí hlava. Podřízneme pastýře a budeme sledovat, jak jsou jejich ovce rozprašeny.’

„Nájemní vrazi,‘ zamumlal jsem.

„Nikoli, chlapče. *Lovci*. Lovci s Božím posláním. Lovci té nejnebezpečnější zvěře.‘ Šedoruký se opět zahleděl do plamenů a do očí se mu vrátil oheň. Jsme nadějí pro ty, kteří naději ztratili. Oheň v noci. Budeme kráčet temnotou jako oni, nechť znají naše jména a zoufají. Dokud planou, budeme plamenem. Dokud krvácí, budeme čepelí. Dokud hřeší, budeme svatými.‘

A pak promluvili Šedoruký a de Coste jednohlasně.

„A my jsme stříbrem.‘

Frère Šedoruký hleděl do mých udivených očí. Z jeho pohledu jsem měl pocit, jako by mé srdce sevřel v pěsti. Pak vstal a vrátil se ke svým modlitbám, tichý, jako kdyby předtím vůbec nepromluvil.

Avšak *promluvil*. A jeho slova v tu chvíli naplnila mou mysl. Báł jsem se jako ještě nikdy. Děsil jsem se pravdy o tom, co jsem zač. Zrovna jsem se dozvěděl, že celý můj zkurvený život byla jedna velká lež. Můj otec nebyl mým otcem. Namísto toho jsem byl dítětem obludného hříchu, který ve mně bujel jako rakovina. A Aaron s Šedorukým byli syny téže temnoty a hrdě bránili císaře, církev a samotného Všemohoucího.

Bratři Stříbrného řádu San Michon.

Moje matka vždycky říkala, že mám v krvi lva. Teď jsem však poprvé v životě pocítil, že se probouzí. Moje sestra rukama ledokrevných zemřela. A i když jsem ji nemohl zachránit, mohl jsem ji teď pomstít, a možná kromě toho taky vykoupit svou temnou duši. Neboť ačkoli jsem se narodil jako nejtemnější hřích, tohle vypadalo jako spása. A jak jsem tam hleděl do plamenů, zařekl jsem se, že jestli se k těmto mužům připojím, stanu se tím nejlepším z nich. Nejurputnějším. Nejvěrnějším. *Že nezakolísám, neselžu, nezastavím se, dokud se všechna ta monstra nevrátí s křikem do pekla, z něhož se zrodila, a nevyřídí mé sestře láskyplné pozdravy.‘*

Gabriel si povzdychl a zavrtěl hlavou.

„To jsem kurva netušil, do čeho jsem se to namočil.“

✦ VI ✦

KLÁŠTER V NEBI

„Do San Michon jsme dorazili na konci měsíce ověnčení sněžně šedou mlhou. Frère Šedoruký nás vedl, potom Aaron de Coste a já v sedle za ním. Když jsem vjížděl do stínu kláštera, tak úplně jsem nevěděl, co cítit. Strach ze hříchu v sobě. Smutek nad tím, co všechno jsem musel v Lorsonu opustit. Ale popravdě jsem při pohledu na útesy nad námi pociťoval hlavně úžas. Prostý úžas, který mě nutil koukat s pusou dokořán.

San Michon jako by někdo vystříhl rovnou z pohádky. Klášter byl postavený v údolí podél řeky Mère, uhnížděné mezi černými skalisky. Vzhůru se ze dna údolí jako oštěpy zvedalo sedmero masivních, kamenných pilířů porostlých lišejníkem, jako by je tam nechali obři ve Věku legend. Řeka se mezi žulovými sloupy, které vytvořila, proplétala jako had tmavě safírové barvy. A na těch mocných piedestalech na mě čekal klášter San Michon.

Šedoruký kývl a Aaron popadl stříbrem lemovaný roh a zadul na něj, až se údolím rozezněl dlouhý tón. Nahoře odpověděly zvony, mně se v útrobách roztančili motýli, zatímco jsme jeli dál po houbami porostlé jílovité břidlici k prostřednímu pilíři. Dole u země byl dutý vchod zapečetěný železnou bránou zdobenou sedmihvězdou. Ucítil jsem zevnitř pach koní a došlo mi, že si tam stříbrosvatí postavili stáje.

Vedle brány se na těžkých železných řetězech spustila široká dřevěná plošina. Poté co jsme koně předali dvojici mladých podkoní, si mistr Šedoruký přehodil uloveného zatraceného přes rameno a pak vkročil na plošinu a já s Aaronem za ním. Zatímco jsme stoupali, sto, dvě stě stop ze dna údolí, všechno se zlověstně houपालo. Takhle z výšky

jsem na severozápadě viděl Bohem seslané hory – dlouhý žulový hřeben se sněhovou čepicí, který odděloval Nordlund a Talhost.

Střelec kolem nás kroužil, když jsme mířili výš a výš, a já zjistil, že se držím zábradlí tak pevně, až mi zbělely klouby. Nikdy jsem tak vysoko nebyl. Místo abych se díval dolů, obrátil jsem oči vzhůru k místu, které dle mého mohlo existovat jen v příbězích pro děti. Klášter v nebi.

„Bojíš se výšek, vidláku?“ ušklíbl se Aaron.

Střelil jsem pohledem po světlolvasém chlapci a sevřel zábradlí ještě pevněji. „Odprejskni, de Coste.“

„Držíš se toho jak cecku své matky.“

„Vlastně si představuju cecky tvojí mama. I když mi bylo řečeno, že ty upřednostňuješ ty svojí sestry?“

Šedoruký na nás oba zavrčel, ať se uklidníme. De Coste držel jazyk za zuby a zbytek jízdy se na mě mračil. Ale bylo mi to vlastně jedno. Po třech týdnech, co se ke mně choval, jako bych byl něčím, co se mu přilepilo na botu, mi přítomnost toho urozenýho kretěna byla stejně příjemná jako filcky.

Naše plošina se se skřipěním zastavila. Na levé straně stál u rumpálu zubatý chlápek v černé kůži. Vlasy měl dlouhé, mastné, na jeho dlaních jsem nespátl žádné stříbro.

„Dobrosvit, správce Logane,“ kývl Šedoruký.

Ten hubeňour se uklonil a promluvil s těžkým osswayským přízvukem: „Božiden, dobrej frère.“

Shlédl jsem dolů, hádal jsem, že jsme snad pět set stop nad šedivým dnem údolí. Mistr Šedoruký se na mě jednoduše mračil, dokud jsem násilím neodpáčil prsty ze zábradlí.

„Žádný strach, lvíčku.“

„Ne, když se nebudu dívat dolů,“ opáčil jsem a snažil se vykouzlit úšklebek.

„Dívej se místo toho kupředu, chlapče.“

Odhrnul jsem si větrem pocuchané vlasy z očí a povzdechl. „To je pohled...“

Před námi se tyčila katedrála – první, kterou jsem v životě viděl. Malá kaple v Lorsonu mým mladým očím připadala jako palác, ale tohle... tohle byl pravý dům Boží. Obrovská kruhová pěst z černé žuly s věžičkami, které se prolínaly s oblohou. Na nádvoří stála kašna

z bledého kamene, v kruhu obklopená anděly. Chiara, slepý anděl slitování. Rafael, anděl moudrosti. Sanael, anděl krve, a jeho dvojče, můj jmenovec, Gabriel, anděl ohně. Kamenné zdi katedrály se drolily, některá okna byla zatlučená prkny, ale stejně jsem nikdy neviděl nic tak velkolepého. Dělníci se po ní hemžili jako klíšťata na padlém kmenu a shora z okapů se šklebily chrlíče. Ve východní a západní straně byly zasazeny obrovské dvojité dveře a v kameni nad těmi na straně úsvitu bylo ohromující okno s vitráží.

Představovala sedmihvězdu, každý z cípů vyobrazoval příběh jednoho ze sedmi mučedníků: San Antoine, který rozdělil Věčnomoře, San Cleyland střežící brány do pekel. San Guillaume upalující bezvěrce na hranicích. A samozřejmě San Michon a její stříbrný kalich, slámové vlasy a planoucí oči, které mi upírala přímo do duše.

Na vršku východních schodů čekal muž oděný v rouchu stříbrosvatého. Byl to Sūdhaemec – kůži měl tmavou jako leštěný mahagon, oči bledě zelené a lemované uhlím. Byl starší než Šedoruký, černé vlasy spletené do dlouhých kroucených copů. Přes obě tváře se mu táhla hrozivá hluboká vodorovná jizva, kroutila mu rty do neustálého neveselého úšklebku. A na ruku měl překrásná stříbrná tetování. Měl ramena široká jako můj papa, ale vyzařoval vážnost, jakou on a jeho pěsti nikdy neměli.

Takhle, pomyslel jsem si, vypadá pravý vůdce.

Šedoruký se před ním hluboce poklonil, stejně tak de Coste.

„Vítejte doma, bratři. Chyběli jste nám na mši.“ Ten mocný muž se otočil ke mně, jeho hlas byl stejně hluboký jako píseň violoncella. „A vítám i tebe, mladý bledokrevný. Mé jméno je Khalid, nejvyšší opat Ordo Argent. Víím, že jsi sem přicestoval z daleka. A možná sis tento život pro sebe nepředstavoval. Ale teď je to zkrátka tvůj život. Byl jsi požehnán i proklet, povolán Všemohoucím k tomuto posvátnému úkolu. Nesmíš před ním utíkat. Nesmíš padnout. Protože pokud padneš, skončí tak i všechno, co známe a milujeme.“

Poklonil jsem se. Nevěděl jsem, co dělat jiného. „Opat.“

„Než složíš svůj slib a staneš se plnohodnotným frère tohoto řádu, budeš vzhlízet ke svému mistrovi, který tě povede. Novici nesmí opouštět kasárny po večerním zvonění ani navštěvovat zakázanou sekci ve Velké knihovně. Dnes proběhne soumravná mše a ty poprvé

okusíš stříbro. Zítřa začne tvůj výcvik.' Khalid střílel pohledem po Šedorukém. 'Můžeme na slovíčko, dobrý frère?'

'Při krvi, opate. De Coste, ukaž našemu lvíčkovu pozemky.'

'Při krvi, mistře.' Aaron se na mě zamračil a zavřel: 'Za mnou.'

Šedoruký a Khalid se za námi radili a de Coste mě vedl po jednom z širokých kamenných chodníků. Došlo mi, že všech sedm pilířů bylo kdysi spojených, ale ruka času většinu přirozených mostů rozdrtila, a teď je nahrazovaly dlouhé úseky ze dřeva a lan. Místo abych se díval dolů do té mrákotné hloubky, zíral jsem na oblohu, na nádherné, prastaré budovy kolem nás a muže šplhající po jejich zdech.

'K čemu jsou všechny ty jeřáby? Dělníci?'

'Budeš mě oslovovat titulem novice, vidláku,' odpověděl de Coste a ani se na mě nepodíval. 'Když tu frère Šedoruký není, jsem tobě nadřazeným členem tohoto společenství.'

Kousl jsem se do rtu. Aaronovy kecy mi už neuvěřitelně lezly na nervy. Ale skutečně měl vyšší postavení.

'V odpovědi na tvou otázku: Stříbrný řád získal přízeň císaře Alexandra teprve nedávno. Tento klášter byl však postaven už před celými staletími a během těch dlouhých let budovy jen upadaly a chátraly. Ne vždy jsme požívali takové úcty jako nyní.'

Chvilí jsem nad tím přemýšlel, očima prostého venkovského kluka jsem koukal na budovy kolem nás. Byly z tmavého kamene, pochmurné a velmi majestátní, věže se tyčily nad údolím Mère jako koruny prastarých králů. Nebyl jsem si jistý, co jsem čekal, že najdu tady v tomto řádu zabijáků monster, ale i omšelý a drolící se byl klášter San Michon tím nejzáračnějším místem, kam jsem kdy v životě vkročil.

Aaron ukázal k budově za námi. 'Katedrála je srdcem San Michon. Bratři se v ní dvakrát denně setkávají na mši, za soumraku a za úsvitu. Pokud nepřijdeš na mši, brzy zjistíš, že ti chybí jedno varle.'

Pak mávl na severozápad k budově s mnoha okny, na které probíhaly opravy.

'Kasárna, tam můžeme složit hlavu. V dolním patře je refektář, stejně tak latríny a umývárny. Stříbrosvatí tráví velkou část života lovem, takže bych ti doporučil využít koupelny, když můžeš. Ale pochybuju, že vesnický červ jako ty vůbec pozná hrudku mýdla, i kdyby ho praštila rovnou do zubů.'

Protočil jsem oči a de Coste kývl k nejjihnější stavbě – kruhové budově s krvavě rudými praporci. Povlávaly na zdech a skvěly se na nich výšivky ve tvaru sedmihvězd.

„Aréna. Většinu času v San Michon strávíš právě tady tréninkem. Budeš se tam učit šermu. Souboji bez zbraní. Lukostřelbě. Aréna je výhňí, ve které jsou stříbrosvatí ukuti.“

Sevřel jsem čelist, pomyslel na sestru a přikývl.

„Jsem připravený.“

Odfíkl si. „Jestli tam vydržíš víc než dva týdny, pošlu osobně list velkému pontifexovi a prohlásím to za zázrak.“ De Coste kývl k další budově, kulaté a bez střechy. „Na severu leží ošatka. Království dobrého frère Albera. Tam skladujeme jídlo, jsou tam kurníky, skleníky, kde pěstujeme býlí. Na severovýchodě leží převorství, kde spí Sesterstvo.“

„... Sesterstvo?“

Aaron povzdychl, jako bych tohle už měl vědět. „Stříbrné sesterstvo San Michon. Než náš rád získal přízeň dobré císařovny Isabelly, bylo právě jejich úkolem udržet celý tento klášter nad vodou.“

Uviděl jsem drobné postavy v dlouhých černých pláštích, které vycházely z velkolepé gotické budovy. Róby jim povlávaly v horském větru, krajkové závoje jim bičovaly tváře.

„Jsou bledokrevní jako my?“ zeptal jsem se.

„Žádné bledokrevné ženy neexistují. Všemohoucí se rozhodl ušetřit své dcery této kletby. Sestry jsou zbožné ženy oddané Jedné víře a nevěsty Všemohoucího.“

„Nečekal jsem, že bych v řádu bratří-válečníků narazil na jeptišky.“

„Hmmm,“ střelil po mně postranním pohledem. „A to jsi mezi válečnými bratry strávil hodně času, koťátko?“

Zamrkal jsem. „Já...“

„Velká knihovna.“ De Coste kývl k šestému pilíři, na jehož vršku se vyjímala nádherná stavba s vitrážovými okny a vysokými štíty. Jedna z nejpodrobnějších sbírek tradic a vědění v říši. Nachází se v ní zakázané oddělení, a pokud tě archivář Adamo nachytá, jak se na něj jen díváš, stáhne tě z kůže a použije ji na vazbu nových knih. Normálně bych ti doporučil, abys ve volném čase prozkoumal volně dostupné police, ale pochybuju, že vůbec umíš číst.“

„Čtu bez problémů,“ ohradil jsem se. „Mama mě to naučila.“

„Tak to ti určitě pošlu dopis, až mě to začne zajímat.“ Mávl zpět směrem ke knihovně. „Knihy jsou uchovávány v nižších patrech a nahore ve vazačství pracují Stříbrné sestry. Spolu s Bratry výhně vytváří ty nejkrásnější svazky v celé říši.“ Zvedl ruku, aby zarazil mou otázku. „V Ordo Argent máme dvě kasty – Bratři lovu jsou všichni bledokrevní jako já a Šedoruký, muži, kteří si špiní ruce, když stopují temnotou nejrůznější hrůzy. Bratři výhně jsou prostí muži víry, kteří se starají o knihovnu, vyrábí nám zbraně a... další nástroje. A ohledně toho...“

De Coste ukázal na rozložitou budovu před námi. Měla jen několik málo oken, ale mnoho komínů. Všechny chrlily černý dým, až na jeden, ze kterého se táhl jako prst tenký pruh rudých par.

„Zbrojnice.“ Narovnal ramena a uhladil si husté světlé vlasy. „Pojď za mnou. Tohle budeš chtít vidět.“

„Počkej,“ řekl jsem. „Co je to?“

Ukázal jsem na kamenný výčnělek na pilíři s katedrálou. Vypadal jako most, až na to, že nevedl vůbec nikam, končil balkonem bez zábradlí a pádem dolů do řeky Mère. Na okraji stálo veliké kolo od vozu v kamenném rámu – stejné kolo, na kterém byl zbičován Spasitel a které teď zdobilo krky všech kněží a svatých sester v říši.

„To,“ řekl Aaron, „je Nebeský most.“

„K čemu slouží?“

Mladé lordátko zatnulo čelist. „To brzy zjistíš.“

De Coste se otočil na stříbrném podpatku a pochodoval ke zbrojnici. Zatlačil do obrovské dvoukřídlé vstupní brány zdobené sedmihvězdou a zavedl mě do rozlehlé vstupní haly. A tam jsem užasle vzdychl.

Prostor osvětlovala myriáda skleněných koulí spuštěných od stropu. Nevěděl jsem, jak je to možné, ale každá z nich žhnula jako hořící svíce. Jako by se na oblohu vrátily dlouho ztracené hvězdy z mého dětství, zalévaly celou halu medovým světlem. A jak jsem se rozhlížel, viděl jsem, že ta teplá záře probleskuje na mnoha zbraních, které lemovaly dlouhé police podél stěn.

Viděl jsem meče podobné těm, které měli Šedoruký a de Coste, ocel, kterou se proplétaly žíly stříbra. Obouruční meče, jedenapůlruční meče, sekery a válečná kladiva. Byly tu ale i podivnější zbraně –

takové, o kterých se nesly jen klepy. Pistole s kolečkovým zámkem a pušky a pepřenky z nádherného kovu, zdobené Písmem svatým.

JÁ JSEM MEČ, KTERÝ SKOLÍ HŘÍŠNÍKY. JÁ JSEM RUKA, KTERÁ POZVEDNE VĚRNÉ. A JSEM I VÁHA, KTERÁ NAKONEC OBOJÍ ZVÁŽÍ. TAK PRAVÍ PÁN.

Pokud jsem se už předtím do kláštera zamiloval, teď jsem v tom byl až po uši. Pamatuj, že mě vychovávali jako syna kováře a vojáka. Byl jsem intenzivně trénován v používání meče, ale taky jsem znal umění výroby takto krásných zbraní. Kováři, kteří v této zbrojnici pracovali, byli géniové...

„Počkej tu,“ přikázal mi de Coste. „Na nic nesahej.“

Prošel dalšími dveřmi a já zachytil známou píseň kladiva a kovadliny. Uviděl jsem postavy v kožených zástěrách, svalnaté paže lesknoucí se potem v ohni výhně. Při tom pohledu se mi až bolestivě zastesklo po domově. Chyběla mi má sestra Celene, mama, oui, dokonce i papa. Nejspíš jsem mu tak v hlavě měl přestat říkat, ale při sedmi mučednicích, to se snadněji řeklo, než udělalo. Celý život jsem prožil s vědomím, že Rafael Castia je můj otec. Nikdy, ani jednou, mě nenapadlo, že jsem synem skutečného monstra.

Když se za Aaronem těžké dveře zavřely, přistoupil jsem blíž k mečům a obdivoval jejich krásu. Každá hlavice byla zdobená sedmihvězdou, křížová záštita zase nějakým ztvárněním Spasitele pověšeném na jeho kole nebo anděly s křídly. Ale stříbrné vzorce na každé čepeli byly jako spirálovité prstence v kvalitním dřevě – každý se mírně lišil od toho dalšího. Sáhl jsem po nejbližší zbrani a přešel po ostří hrbetem ruky. Odměnou mi byl záblesk bolesti a tenká rudá linie na kůži.

Ostrý jako břitva.

„Máš dobrý vkus,“ ozval se za mnou hluboký hlas.

Vylekaně jsem se otočil a spatřil mladého Sūdhaemce, který mě sledoval. Vstoupil do haly druhými dveřmi, našlapoval lehce jako kočka a tiše jako myš. Bylo mu něco málo přes dvacet, kůži měl ebenovou jako všichni z jeho lidu. Na ní neměl žádná tetování, ale spálené chlupy na předloktí a kožená zástěra mi prozradily, že je to skrz naskrz kovář. Byl vysoký, drtivě nádherný, vlasy zapletené v krátkých, zacuchaných copech. Kráčel přes halu a vzal mi meč z ruky.

„Kdo ti řekl, jak se testuje ostří?“ zeptal se a kývl k mé ráně.

„Síla šermíře tkví v jeho pažích. Ale finesa? Ta je v prstech. A tak je nesmí riskovat na ostří meče. Můj papa mě to naučil.“ Zarazil jsem se, zatnul zuby. „Hmm... muž, o kterém jsem si myslel, že je můj papa...“

Kývl, v očích měl tiché porozumění. „Jak se jmenuješ, kluku?“

„Gabriel de León, můj pane.“

Ten mladík se zasmál, tak hluboce a hlasitě, až jsem to pocítil ve vlastní hrudi. „Nejsem žádný pán. Ačkoli jsem jeho oddaný sluha. Baptiste Sa-Ismael, Bratr výhně a černoprst Stříbrného řádu, k tvým službám.“

„Černoprst?“

Baptiste se zakřenil. „To je výraz hlavního kováře Argylea. Říká se, že muž s láskou ke všemu rostoucímu má prsty zelené. Takže my, co milujeme kovadlinu, oheň a ocel...?“ Kovář pokrčil rameny. Sekl ve vzduchu mečem a laskavě se usmál. „Máš bystré oko. Tohle je jeden z mých oblíbených.“

„Všechny jsi je vykoval ty?“

Jen některé. Zbytek vyrobili mí kovářští bratři. Každá čepel v této hale byla vyrobena pro rekruta, jako jsi ty. V každé z nich je maličký střípek srdce jejího tvůrce. A když jsou vykovány, ochlazeny a políbeny na rozloučenou, stříbrocel už tu jen čeká na ruku svého pána.“

„Stříbrocel,“ zopakoval jsem a vychutnával si to slovo na jazyku. „Jak se vyrábí?“

Baptiste se zakřenil ještě víc. „Všichni v těchto zdech máme svá tajemství, Gabrieli de Leóné. A tohle tajemství patří Bratrům výhně.“

„Já žádná tajemství nemám.“

„Pak se dost nesnažíš,“ uchechl se.

Nejprve jsem ho podezíral, že si ze mě dělá legraci, ale v černoprstových očích byla vřelost, takže jsem si ho okamžitě oblíbil. Založil si ruce, sjel mě pohledem od hlavy až k patě. „De León, že? Zvláštní...“

Otočil se ke zbraním za námi a přešel o kus dál podél nich. Skoro posvátně sundal ze zdi jeden meč. A když se ke mně vrátil, položil mi ho do dlaní.

„Tuhle krásu jsem ukul teprve před měsícem. Nevěděl jsem pro koho. Doted.“

Podíval jsem se na něj s naprostou nevěřícností. „... Skutečně?“

V mých třesoucích se rukou ležel ten nejkrásnější meč, jaký jsem kdy v životě viděl. Eloise, anděl odplaty, zdobila jílec, křídla se kolem ní vinula jako stříbrné stuhy. Jasně prstence stříbra se vlnily po temnější oceli čepele a viděl jsem, že po celé délce je vyryto nádherné písmo citující Zákony.

POZNEJTE MÉ JMÉNO, HRŠÍŇÍ, A TŘESTE SE. NEB PŘICHÁZÍM MEZI VÁS JAKO LEV MEZI JEHŇATA.

Zadíval jsem se do Baptistových temných očí a zjistil, že se usmívá. ‚Myslím, že jsem možná snil právě o tobě, Gabrieli de Leóne. Možná byl tvůj příchod předurčen.‘

‚Můj Bože,‘ pronesl jsem ohromeně. ‚Má... má jméno?‘

‚Meče jsou pouze nástroje. Dokonce i ty ze stříbroceli. A muž, který svou zbraň pojmenuje, je muž, který sní o tom, že jednou budou znát i jeho jméno další.‘

Baptiste se rozhlédl a v očích se mu zablýsklo, když ztišil hlas skoro do šepotu.

‚Já svému říkám Sluneční svit.‘

Zavrtěl jsem hlavou, nevěděl jsem, co říct. Žádný kovářský chlapec na světě ani nesnil o tom, že by kdy vlastnil meč tak bez poskvrnky, jako byl tento. Já... nemám ti jak poděkovat.‘

Baptiste zvažněl. V očích měl náhle vzdálený pohled, jako by se ztratil v dalekém stínu. ‚Zabij s ním pro mě něco příšerného,‘ řekl jen.

‚Tady jsi...‘ ozval se hlas.

Otočil jsem se a spatřil Aarona de Costeho u dveří, kterými odešel. Temná nálada, která na kováře Baptista padla, zmizela, jako by tu nikdy nebyla, a on odkráčel na druhou stranu místnosti s rozpraženou náručí. ‚Pořád naživu, parchante!‘

Aaron se zakřenil, když ho starší mladík sevřel v medvědím objetí. Byl to první opravdový úsměv, který jsem kdy na jeho tváři spatřil. ‚Rád tě vidím, bratře.‘

‚No jistěže! Jsem to přece já!‘ Baptiste ho pustil z náruče a nakrčil nos. ‚Svatá matko-panno, smrdíš jako kůň. Je čas na koupel, řekl bych.‘

‚To mám taky v úmyslu. Jakmile se postarám o toho špinavého vidláka. Ty,‘ zavrčel Aaron. ‚Kotátko. Pojď si pro svou zatracenou výbavu.‘

De Coste nesl černou kůži, těžký kabátec, bytelné boty s postříbřenými podpatky, jako měl on sám. Bez zbytečných pruhů všechno

hodil na zem. Mě však nové boty ani kalhoty nezajímaly. Místo toho jsem potězkával svůj oslnivý nový meč a zkoušel jeho balanc.

Stříbrocel se v matném světle blýskala, anděl na křížové záštitě jako by se na mě usmíval. Nejistota, kterou jsem pocítil, když jsem vkročil do kláštera, o něco ustoupila, myšlenka na domov mě bolela o ždibec méně. Věděl jsem, že se toho musím mnoho naučit. Že na místě, jako je tohle, musím nejdřív chodit, a až pak běhat. Ale pravda byla, že navzdory hříchu, z něhož jsem se narodil, monstrem, které ve mně žilo, pořád jsem cítil Boží přítomnost. Tenhle meč toho byl důkazem. Jako by kováři San Michon věděli, že přicházím. Jako by bylo mým osudem tady skončit. Podíval jsem se na nádherné písmo na své nové čepeli a pro sebe si zamumlal ta slova: NEB PŘICHÁZÍM MEZI VÁS JAKO LEV MEZI JEHŇATA.

„Lví dráp,“ zašeptal jsem.

„Lví dráp,“ zopakoval Baptiste a zamyšleně se pohladil po bradě. „To se mi líbí.“

Podal mi pásek, pochvu, ostrou dýku ze stříbroceli, která ladila k meči, co mi daroval – i na ní roztahoval křídla anděl odplaty. A když jsem se zadíval na meč v ruce, přísahal jsem si, že ho budu hoden. Že s ním skutečně zabiju něco příšerného. Že nebudu jen chodit. Nebudu jen běhat.

Ne, na tomhle místě kurva poletím.“

✦ VII ✦

JAKO ZLOMENÉ SRDCE

„Potkal jsem ji pozdě odpoledne prvního dne.

V umývárkách jsem ze sebe spláchl špínu, převlékl se do nového oblečení. Černé kožené kalhoty a tunika, těžké vysoké boty ke kolenům se stříbrnými podpatky. Na podrážkách byla vyražena sedmihvězda a mně došlo, že kamkoli vkročím, nechám za sebou znamení mučedníků.

Se starým oblečením jsem do určité míry odvrhl i to, kým jsem býval. Neměl jsem tušení, čím bych se mohl stát. Ale když jsem se vrátil do kasáren, čekal tam na mě opat Khalid a v očích měl úsměv, který ladil s tím, co ovládal jeho děsivou tvář.

„Pojď se mnou, lvíčku. Mám pro tebe dar.“

Následoval jsem ho ke strážnímu domku a obdivoval jen prostou ohromnost toho muže. Byl jako chodící hora, dlouhé spletené vlasy se mu kroutily po zádech jako nezrokocení hadi. Výtahová plošina se kymácela v ledovém větru, zatímco jsme sjížděli dolů, a já jsem ho pozoroval postranním pohledem, očima těkal k vodorovným jizvám rozdělujícím jeho tvář.

„Přemýšlíš, jak jsem k nim přišel,“ ozval se a oči upíral na chladné údolí pod námi.

„Omlouvám se, opate,“ řekl jsem a sklopil oči. „Ale frère Šedoruký... říkal, že se bledokrevní hojí lépe než běžní muži. Tě noci, kdy mě odvezl z mé rodné vesnice, mě nožem pořezali až na kost. Ale teď po tom zranění téměř není ani stopy.“

„A budeš se hojit ještě rychleji, čím budeš starší, tvá krev bude houstnout. Avšak s našimi prokletými otci sdílíme některé slabiny –

například stříbro nás hluboce poraní a oheň po sobě taky zanechá stopy. Ale ty přemýšlíš, co mě tak zjizvilo?’

Němě jsem přikývl a setkal se s pohledem jeho zelených, uhlem obtažených očí.

„Temnota je plná hrůz, de León. A ačkoli ledokrevní nás v posledních nocích trápí nejvíc, bratři Stříbrného řádu vždy lovili různé druhy zla – a stejně tak zlo lovalo je.“ Přejel si prsty po jizvě. „Těmihle mě jako darem poctily drápy soumrácnice. Prokleté monstrum, které na sebe může brát podobu stvůry i člověka. Poslal jsem ji do pekel, jak si zasloužila.“ Zjizvený úsměv se o kousek rozšířil. „Ale odmítla se se mnou rozloučit bez polibku.“

Dosedli jsme na zem a Khalid mě s tichým smíchem poplácal po rameni a vedl kupředu. Za zuby mi vířily stovky otázek.

Stáje byly vytesané v srdci pilíře, na němž stála katedrála, podpíraly je sloupy z tmavého kamene. Uvnitř to páchlo stejně jako ve všech stájích: koně, sláma a trus. Ale od té noci, kdy jsem pil Ilsinu krev, bych přísahal, že se mé smysly zостřily a pod každodenním puchem jsem ucítil závan smrti. Rozkladu.

Dva chlapi sedlali střapatou kaštanově hnědou klisnu hned poblíž vchodu – oba byli Súdhaemci s tmavou kůží jako Khalid. První byl starý asi jako já, druhý možná o rok mladší. Byli svalnatí, na sobě jednoduché podomácku ušité oblečení, vlasy střižené nakrátko u hlavy. Podle stejných oříškových očí a řezané brady jsem poznal, že jsou famille.

„Dobrosvit, Kaspare, Kavehu.“ Opat kývl na staršího kluka a pak na toho mladšího. „Tohle je Gabriel de León, nový rekrut řádu.“

„Dobrosvit, Gabrieli,“ řekl Kaspar a sevřel mou ruku ve své.

„Božiden, Kaspare.“ Kývl jsem a podíval se na jeho bratra. „Kavehu?“

„Omlouvám se,“ řekl Kaspar. „Můj bratr se narodil bez jazyka. Nemluví.“

Mladší na mě zíral, jako by mě k něčemu vyzýval, a já dokázal uhodnout, proč to dělá. V pověřivých částech říše by takový stav mohl být vnímán jako čarodějnictví, nemluvně by bylo upáleno spolu s matkou. Ale moje mama mě naučila, že takové smýšlení je hloupé, že ukazuje jen na strach. Všemohoucí miluje *všechny* své děti a já bych měl dělat totéž. A tak jsem mu nabídl ruku.